KVARTET

(DÖRT KÖŞE DÜNYA)

Yazan

GYÖRGY SPIRÖ

Oyuncular: İhtiyar Adam ile Eşi ve Misafir

Olayın geçtiği mekan: toplu konutlardaki iki odalı bir dairenin mutfağı. Mutfak, yaklaşık beş altı metrekarelik, karşıdan görüyoruz. Mutfak kapısı iptal edilmiş. Kapının açıldığı yerde, sol tarafta, dışarıda, antrede buzdolabı var, mutfağa sığmamış, onun solunda banyo kapısı, kapalı; onun devamında solda yatak odasının kapısı, o da kapalı. Onun ilerisinde sahneye paralel gelecek şekilde giriş kapısı görülüyor. Mutfak kapısından sağda, sahneye paralel gelecek şekilde oturma odasının kapısı, kapı kapalı. Bunların karşısında mutfakta, dipte mutfak penceresi, gelişigüzel takılmış bir yarım perde; bu perdenin üstünden açık kalan yerden gökyüzü görünüyor. Pencerenin önünde mutfak masası. Masanın solunda eviye, yanında ocak, üst tarafta mutfak dolabı. Sağ taraftaki duvarın Önünde eski tip bir mutfak dolabı. Masanın etrafında üç tane açık mavi renkte plastik sandalye: masanın sağında ve solunda, ortada ve bir tane de tabure var masanın altında Mutfak masasının solunda bir kiler yapmak istedikleri anlaşılıyor ama sonra bundan vazgeçmişler belli ki, böylece masanın etrafına üç sandalye koyabilmişler. Masadan solda iptal edilen kilerin yerinde duvarda bir kilim asılı... Ay ışığında bir geyik resmi Masa, portakal renkli plastik kaplamalı bir malzemeden yapılmış.

Ortada hiç kimse yok. Sahne boş. Sağ taraftan, oturma odasından Eurosport yayınlarının sesi işitiliyor, İngilizce. Oyun boyunca bu tv kanalı sonuna kadar açık kalıyor, arka fondan sesi duyuyoruz. Gereğinde ses kısılarak ya da yükseltilerek yayın devam edecek.

Kapı çalıyor. Yatak odasından evin hanımı çıkıyor. Kadın 55-6o yaşlarında, kilolu bir kadın; csfcimiç, rengi solmuş mavi bir eşofman giymiş ve üzerinde de çiçek desenli mutfak önlüğü, elinde örgü şişi. Kapıyı

açıyor. Kapıda MİSAFİR görünüyor.

MİSAFİR: 55 yaşlarında, şık giyimli bir bey, güzel bir takım elbise var üzerinde, ince çizgili krem gömlek, özenle seçilmiş renkli bir kravat takmış, elinde koca bir demet çiçek.

MİSAFİR: iyi günler! HANIM: Buyurun.

MİSAFİR: (Bir adım geri gidiyor, kapıdaki yazıyı bir kez daha okuyormuş gibi yapıyor) Ben size geldim, sizi ziyarete geldim...

HANIM: Yanlış yere geldiniz değil mi?

MİSAFİR: Yoo, sanmıyorum, kesinlikle doğru yerdeyim...

HANIM: Bu çiçek?!...

MİSAFİR: Size getirdim.

(Misafir elinde çiçekle hole giriyor, biraz ayakta dikiliyor. O sırada evin hanımı onun arkasındaki odanın kapısını kapatıyor.)

HANIM: Siz sigortacı mısınız?

MİSAFİR: (Gülüyor) Hayır, ne münasebet, sigortacı filan değilim... ben özel bir mesele için geldim, hala beni tanımadınız mı yoksa... neyse biraz sonra hatırlarsınız kim olduğumu...

HANIM: Zaman zaman sigortacılar gelir gider. Onun için sordum sigortacı mısınız diye...

MİSAFİR: Yok, yok sigortacı filan değilim...

HANIM: Biz sigorta yaptırmıyoruz, çünkü biz ikimiz de emekliyiz...

MİSAFİR: Biliyorum... Eğer yanılmıyorsam kocanız evde, öyle değil mi...

HANIM: Evde... niçin sordunuz?

MİSAFİR: Eğer sizin telefonunuz olmuş olsaydı, ama yok... eğer telefonunuz olsaydı gelmeden telefon ederdim ama böylesi daha da iyi oldu, sürpriz oldu!(Güler.)

HANIM: Telefonumuz yok. Başvurmuştuk ama alamadık... daha sonra veririz

diye sor vermişlerdi ama yok... yoksa siz telefonu bağlamak için, telefon için mi geldiniz?

MİSAFİR Hayır. Sizin nerede oturduğunuzu öğrenmem haftalarca sürdü, çok zamanımı aldı... telefon rehberinde adınız yok ya...

HANIM: Telefonumuz yok ki... telefon rehberinde de adanız o nedenle yoktur kesinlikle, öyle değil mi? ... Şimdi, siz sigorta için mi geldiniz yoksa telefon için mi, anlayamadım da?

MİSAFİR: Her ikisi de değil.... Ük önce Köbânya'ya gittim, belki hala orada oturuyorsunuzdur diye...

HANIM: Köbânya'ya mi gittiniz? Biz orada oturmadık ki.

MİSAFİR: Hayır, kocanız orada oturmuştu.

HANIM: Üjpest'de oturduk, bundan önce.. sonra da Rakoskert'de o evde oturduk... ama sonra gelip orayı da yıktıkları zaman o evin karşılığında işte bu evi aldık ve buraya gelmek zorunda kaldık...

MİSAFİR: Ben Köbanya'da oturuyordum.... Kocanızla aynı yerde.... Biz aynı sokakta oturuyorduk.... Şimdi geri dönünce, buraya gelince, ilk önce Köbanya'ya gittim ama o sokaktaki evleri yıkmışlar hep, çok değişmiş orası ... ben yurt dışında yaşıyorum biliyor musunuz ...(Gülüyor) ... sizin için geldim buraya... sürpriz olur diye düşünmüştüm (Etrafına bakmıyor)... demek bu evin içi böyle... ben pek de böyle bir ev hayal etmemiştim... eski bir ev olduğunu düşünmüştüm, Köbanya'daki ev gibi avlusu olan bir ev... ama o sokaktaki evleri yıkmışlar hep... eeh, çok zaman geçti aradan...

HANIM: Bey! Odandan çıkıp buraya bir gelsene! Biri var, yurtdışından gelmiş birisi bizi görmeye! (Sessizlik)

HANIM: Hemen gelir... eurosportu izliyor da... Beyyy! (Sessizlik)

HANIM: Buyrun lütfen... mutfağa geçin, genellikle orada oturuyoruz, mutfakta... Televizyon misafir odasında, o orada televizyon izliyor... ben yatak odasında örgü örüyorum, örgü örmeyi severim... şimdi de ona bir yelek örüyorum, ben ona hep birşeyler örerim, yelekti, kazaktı... buyrun, içeri buyrun, oturun lütfen...

MİSAFİR: Ben şunun için dönmüştüm aslında ... geri döndüm, çünkü sizinle görüşmek istedim... kocanızla özellikle... şunu suya koymak gerekmez mi?

HANIM: BeyyL.Bizim vazomuz olacaktı bir yerlerde... onu bulana dek şimdilik eviyenin içine koyayım, ondan sonra onu da suyla doldurayım ...(Eviyenin içini

BEY: Ben sizi hayatımda hiç görmedim.

MiSAFiR: Yaşlandım,.. bekleyin...(Cetinin iç cebinden bir sürü kağıt çıkartıyor, cüzdan vb) ... eski bir fotoğrafim var...onu görünce tanıyacaksınız...

buyrun... bakın...

(îhtiyarfotoğrafi eline alıyor, bakıyor uzun uzun. Karısı da onun yanına sokulup bakıyor, misafir ise diğer şeyleri cebine koyuyor)

HANIM: Bu siz misiniz?

MiSAFiR: Şey, evet...

HANIM:Burada kaç yaşındasınız... Yirmi mi?

MiSAFiR: öyle bir şey.

BEY: (Fotoğrafi geri veriyor) Sizi tanımıyorum.

MİSAFİR: (Fotoğrafi alıyor, ayağa kalkıyor) Başka resmim yok, bunu kampta çekmişlerdi, hatıra olsun diye saklamıştım ...başka fotoğrafim yok:

HANIM: Ne kampı?

MiSAFiR: Avusturya'da, 57'de.

HANIM: Siz oraya mı kamıştınız?...

MiSAFiR: Evet, önce oraya gitmiştim. Sonra da Amerika'ya gittim: oradan geliyorum... (Sessizlik)..... Sizin kocanız 1957 ocak ayında bir gece geldi ve bana hemen ortadan kaybolmamı söyledi... çünkü adım listedeymiş, öyle demişti... aynı sokakta oturuyorduk o zamanlar, birlikte futbol oynuyorduk: kocanızı daha evvel içeri almışlardı; çıkınca geldi, ocak ayındaydık ve bana hemen kaybolmamı söyledi...

HANIM: Siz bir karşıdevrimci miydiniz?

MİSAFİR: Karşıdevrimci?! ... Elime bir silah tutuşturmuşlardı fabrikayı korumam için... korudum da: bir kere bile ateş etmem gerekmemişti... ama korumuştum: ve gösterilerden sonra, aralık ayından sonra gençleri bir bir toplamaya başlamışlardı... ki onlar da aynı benim gibiydiler aslında.. (Sessizlik)

BEY:Ben bunu hatırlamıyorum. Ben kimseye bir şey demedim. Öyle olmamıştı. Siz başka birisini arıyorsunuz, beni değil. (Sessizlik)

HANIM: Eğer o diyorsa... çünkü o herşeyi hatırlıyor... Maçların sonuçlarını da biliyor, hem de hepsini... hayatta olmadığı zamanlardaki olayları da biliyor... öyle maçları hatırlıyor ki... birisi vardı neydi, Potya ya da her neyse işte, açıkta oynayan, beklenmedik golleri atan biri, o zaman kocam yokmuş daha doğmamış ama onu bile biliyor...

BEY: Potya, Tüöth Potya!... ve köşe atışıyla gol attı! Ama ne gol!

HANIM: Dedim, Potya demiştim ben de:

BEY: Töth Potya!

MİSAFİR: Yanılıyor muyum? Bu imkansız ... Neydi şu dairenin adı... ikamet edenleri takip ediyorlar ya ... yanılmak mü Evet kayıtlar! (İç cebinde birşeyler arıyor, kağıtlar, resimler çıkartıyor yeniden) Bunlar annemle babam: onları mutlaka hatırlarsınız... ve bu mektuptan bana onlar yazmıştı... bakın...

(İhtiyar resimleri kendinden uzak tutarak karşıdan bakıyor)

HANEM: Ha bu o kadıncağız, hani... Sen Köbanya'da mı oturuyordun? (Eşine dönerek) O da mı orada oturuyordu?...Biz 58'de tanıştık: ben taşralı bir kızım: o zaman o bizim orada görevliydi... sonra birlikte Üjpest'e gelip kirada oturduk bir sûre... sonra bizi Rakoskert'te gönderdiler... beyim bisikletle gidip gelirdi işe...

BEY: Bunlan da tanımıyorum: yabancılara ait mektuptan okumam ben... siz ne istiyorsunuz benden?

(Hanım, sepetin , içinden bir gözlük alıyor, takıyor ve resimlere bakıyor, mektupları okuyor içinden)...

MİSAFİR: Size minnehtalığımı ifade etmek için gelmiştim buraya..size... nasıl denir... teşekkür etmeye, minnet borcumu ödemeye geldim ... yıllardır Macarca konuşmuyorum»

BEY: Ben kimsenin hayatini kurtarmadım. Ben kimseye bir şey demedim. Ne listesi? Kim varmış o listede? Beni neden içeri alsınlar ki? Ben çalışyordum. Orada disiplin vardı ve her emri yerine getirmiştim. Disiplin vardı benim çalıştığım yerde. Ne demek haber verdi, geceleyin ocak ayında geldi de ne demek? Kime ne demişim? Hiç kimseye bir şey demedim ben! Öyle değildi o işler hem o zamanlar! Sizin tanığınız var mı? Kim görmüş? Ben bir avukat tutup dava edeceğim sizi. Beni böyle işlere karıştırmasınız?

MİSAFİR: Karıştırmak mı?

BEY: Bu olay bu son günlerde çok yaygın. Dava açıyorlar ve yaşlı insanları oraya çağnyorlar, kurşun sıkılmış... ama o zaman ateş etmemişlerdi!... ama eğer ateş emri verilmişse o zaman da vurmak zorundaydı!... ve sonra kalkıp saygın, kendi halinde yasayan insanları alıp götürüyorlar, ve onlar orada mahkeme salonunda mahvoluyorlar, perişan oluyorlar ifade vermekten!... televizyonda gördüm!... enfaktüs geçiriyorlar!... ama siz eğer bunun için gelmediyseniz ... o zaman ben size bir şey diyeyim mi? Ben asla kimseyi ele vermedim, kimseye de bir şey

söylemedim...asla hiçbir şey söylemedim: bunu söyle onlara...

MİSAFİR: Kime söyleyeyim, kime ne diyeyim?

BEY: Ben o konuyu kimseye anlatmadım, onu söyle onlara...Kime, kime dersin sence?... Seni bana gönderenlere elbette... davaya ihanet edenlere!... Bizimkilere söyleyin, anlıyor musunuz?!

(ihtiyar, oturma odasına gidiyor ve kaptyt çarpıyor. Sessizlik)

HANIM: (Gözlüğünü çıkartıyor, masanın üzerine koyuyor resimlerin araşma) Sinirli...ama sakinleşir şimdi...sinirienince hep eurosportu izliyor ve sonra sakinleşiyor... meyve suyu var... ama isterseniz gidip bira da alırım...

MİSAFİRHayır, teşekkür ederim. Ben kaleciydim o zaman!

HANIM: Siz gerçekten de sigortacı değil misiniz? ...Onlar geliyorlar ve sonra... sonra onlar çıkartıyorlar, şey, her neyse o kağıtlan koyuyorlar önümüze bize imzalatmak için... Bir şey mi oldu, iyi misiniz?

MiSAFiR: Sadece başım döndü ...blood pressure...

HANIM: Hasta mısınız?

MiSAFiR: Hayır, sadece blood pressure...

HANIM: Onun karaciğeri rahatsız... bir de kireçlenmesi var... hadi gelin...

(Kadın misafiri mutfağa alıyor, sol taraftaki sandalyeye oturtuyor)

HANIM: Ben örgü örüyorum, şimdi ona bir süveter örüyorum,... kızıma da örüyorum, torunlarıma da örüyorum, böyle daha ucuza geliyor... kalmopirin istemez misiniz? ... Herşeye iyi geliyor kalmopirin, ama onu mutlaka sütle içmek gerek.

MİSAFİR: Hayır, istemem, teşekkür ederim.

HANIM: O zaman su...

MİSAFİR Evet su lütfen...

HANIM:O zaman lütfen kalkın, çünkü su orada...

(Misafir şaşkın şaşkın ayağa kalkıyor ve sağ taraftaki sandalyeye geçiyor. Kadın

lavabonun yanında, çeşmeden bir bardak su alıyor ve geri dönüyor)

HANIM: Hayır, oraya oturmayın!!!

MİSAFİR: (Ayağa kalkıyor, masanın etrafında dolanıp geri çekiliyor)... özür dilerim...

HANIM: O sandalye kocamın! Siz şuradakine oturun...çünkü bu onun sandalyesi, buraya oturmayı seviyor... (Misafir bardağı alıp suyu içiyor)

HANIM: Orada bir kiler vardı ama iptal ettik: bizini altunızdakiler de başkaları da iptal ettiler, kilerleri bozup mutfağı genişlettiler... tek başına yaşayanlar bozmadılar... öyle ki... bizim kilerimiz yok, ama bir şey var ki... evimiz iyi bir ev... gaz, sıcak su var... havası kuru ama gerekince su kaynatıyoruz nem olsun diye... tanrıya şükür bizim astımımız yok, ama burada oturanlar içinde buna dayanamayanlar var... Sadece ısınma sorun, yakıt masrafi, o sürekli artıyor... gaza da zam yapıyorlar... telefona da zam geliyor... ama bizim zaten telefonumuz yok: iyi ki de yok: bize telefon zammı da yok: böylesi daha iyi... fld emeldi maaşıyla zor olurdu değil mi...

MİSAFİR: Buradan gökyüzü görünüyor...

HANIM: Asansör bozulunca ... ama bozuk değil şimdi, o zaman iyi oluyor... seçmek mümkün değil ki... yandaki evi satıp yıktılar... Rakoskert'deki evde kiler vardı, mahzen de vardı... burada kiler yokmuş aslında, çamaşır kurutma yerini sonradan kilere çevirmişler... öteki evimizde kocaman mutfağımız vardı ...tıpkı kendi evimizdeki gibi... ben taşralıyım aslında, söylemiş miydim daha evvel... ama iki kişi için bu da iyi... eğer kızım gelirse onun sandalyesi de burada... dördüncüsü, masanın altındakine pek ihtiyacımız olmuyor... o gerekmiyor, torun gelince lazım oluyor ama o da çoktandır gelmez oldu... şey oturun ama hadi!

(Misafir masanın arkasından geçip sandalyeye oturuyor)

HANIM:Daha iyi misiniz?

MİSAFTR:Daha iyiyim.

HANEVfrDoktor çağırmak mümkün... aşağı inmek lazım, aşağıda telefon var... gerçi sık sık kırıp parçalıyorlar onu da ama dün çalışıyordu haürhyorum...Nereye telefon etmiştim... pek telefon etmem ya.... evet kızımı aramıştım, onun telefonu var, ona biberli tavuk pişireyim mi diye sormak için... evet, ona telefon etmiştim.. bugün gelip alacak yemeğini... siz kazımı tanımıyor musunuz?

MİSAFİR: Hayır... Bir keresinde Brooklyn Heights'de oturmuştum: oradayken de pencereden gökyüzü görünüyordu... hatta Manhattene bile görünüyordu pencereden bakınca... bu kadar küçük bir mutfak vardı, ve mutfaktan gökdelenleri görüyordum, onları görünce kendimi dünyanın merkezinde sanıyordum, herseyin olup bittiği yerde... (Adam gülüyor)

HANIM: Bu anlattığınız şeyler nerede, Kanada da mı? Çünkü buradan Kanada'ya gidenler fazla ... iki aile gitti yakın zamanda... yazmışlardı öyle gökdelenler var diye...

MİSAFİR: Hayır, Kanada'da değil... Ne fark eder ki aslında?... gökyüzü orada da böyle... garip... biliyor musunuz bir gün memleketime, vatanıma geri gidince... düşünmüştüm: o zaman başlayacaktı asıl tantana... belki de bir gün gelip yurduma dönersem o zaman yeniden et suyu çorbası içerim diye hayal etmiştim. ... (Gülüyor) ... Böyle değildi benim hayallerim: sokağımız yok, yıkılmış bütün evler!... sokağımız yok! (Sessizlik) Bunu bana yazmadılar. Annemler yazmadılar. Belki de onlardan sonra yıkılmıştır evler.

HANIM: öldüler mi?

MİSAFİR: Evet, otuz yıl oluyor neredeyse.

HANIM: Benimkiler de. Onun annesi babası da öldüler. Biz de ölüp gideceğiz yakında ... Gidip örgümü getireyim... Yatak odası toplu değil, biz genelde burada otururuz, mutfakta... siz ben gelene kadar için... su burada... (Kadın yatak odasına giriyor. Misafir etrafına bakmıyor, dubardaki kilime takıvyor gözü. Kadın yarım

kalan süveteri ve yünleriyle geri geliyor, mutfağa giriyor, soldaki sandalyeye oturuyor ve örmeye başlıyor.)... Ben sadece öyle işte kendimize birseyler örüyorum: dediler ki örünce git sat alan olur dediler ama şimdi bu yaşımda sokağa mı çıkayım üç kuruş için... Tıpkı o şeyler gibi, Romanyalılar gibi mi yapayım?... Biz azla da yetiniriz...

MiSAFiR: Onun eski bir resmi yok mu, eski?

HANIM: Eski resim mi?

MİSAFİR: Yani daha önce, gençken çekilmiş resim.

HANIM: Şey evlilik resmimiz var... Misafir odasında, duvarda... ama onda üniformalı değil....

MiSAFiR: önemli değil.

HANIM: Getireyim mi?O resimde genciz ikimiz de ... onsekizünde bile değildim evlendiğimizde ... güzel bir kızdım: kızım da güzel bir kızdı... torunum da güzel bir kız... onaltı yaşında...

MiSAFiR: Kız mı? Oğlan olsaydı daha iyi olurdu...

HANIM: Eh sadece bir kızımız var... yok yok, onaln değil onyedisinde artık torunum... siz kaç yaşındasınız?

MiSAFiR: Effisekiz.

HANEM: Aileniz var mı, evli misiniz?

MİSAFİR: Bosandım ... iki oğlum var, birisi menecerlik yapıyor ötekisi ise koleje gidiyor...

HANIM: Boşandınız demek? Kızım da boşandı ... onun bir kızı var... kızımla birlikte yaşıyor... kocası çocuk için nafaka Ödemiyor... kızım... nasıl diyorlar, dava açtı, nafaka davası... ama yine de adam ödemiyor çocuğun nafakasını...

MİSAFİR: Bizde maayımıyAın kesiliyor nafaka.

HANIM: O iyi işte, eğer maaştan kesiliyorsa uğraşmak gerekmiyor.

MiSAFiR: O kadar da iyi değil (Gülüyor)

HANIM: Babamız genelde televizyon seyreder... her zaman televizyon seyreder... eurosportu sürekli onu izler, o kanalı izler... baksanıza ...siz de izler misiniz eurosportu?

MiSAFiR: Bizde o kanal yok.

HANIM: Yok mu?

MiSAFiR: Yok. Her çeşit şey var ama o yok, ama sportchannel var bizde.

HANIM: Sizin orda eurosport kanalı yok mu yani?

MİSAFİR: Bir sürü kanal var, ama eurosport kanalı yok.

HANIM: Eurosport yok yani?...

MiSAFiR: Dedim ya yurosport kanalı yok...

HANIM: Ama o hep eurosportu izler... siz izlemez inisiniz?

MİSAFİR: (Siroz sustuktan sonra) ... Hayır. Onu izlemem ben.

HANIM: Ama siz de de var değil mi o kanal?

MİSAFİR: Var, var ama ben izlemiyorum (Sessizlik)

HANIM: Çünkü o başka birşey izlemez. Bazen haberleri de izliyor ama heyecanlanıyor. Doktor fazla haber izlemesin dedi. Macar maçlarını da izlemiyor o zaman da heyecanlanıyor, tansiyonu çıkıyor hemen. Sizin tansiyonunuz var mı?

MİSAFİR: Var. (Sessizlik)

HANIM: Tansiyonunuz• mu var? Oysa siz daha çok gençsiniz. Ne demiştiniz, boşandınız mı?

MİSAFİR: Evet boşandun.

HANIM: Kızım da boşandı... güzel kızdı... şimdi de güzel... diyorum ona, hep söylüyorum güzelken evlen diyorum: öyle çok yaşlı değil, şimdi kaç yaşında... otuzbeş yaşında kızım, ama bu yaş günümüzde önemli değil genç saydır daha... siz tamamen boşandınız mı, yani kağıt üzerinde de ayrı mısınız, resmen boşandınız mı?

MİSAFİR: Evet, resmen boşandım.

HANIM: Siz şimdi birisiyle birlikte misiniz? Kızımın hayatında kimse yok. Güzel kadın benim kızım. Hem onun mesleği de var, çalışıyor. Muhasebeci. Muhasebecilik günümüzde artık ciddi bir meslek saydır değil mi? Onun evi de var, iki odalı, ısıtma merkezi sistem değil, doğalgaz sobalı, her iki odada da soba var. Güzel kızdır benim kızım. Boşandı kocasından, serbest bir kadın... Sizin hayatınızda kimse yok mu? İstemiyor musunuz? Yoksa siz şey misiniz... BatTda onlardan çok varmış da... diyorlar ki artdc bizim burada da varmış onlardan... siz de öyle misiniz?

MİSAFİR: Hayır, benim çocuklarım var!

HANIM: Onların da çocuktan olurmuş, ama eşcinselin kızı da oğlu da kendisine benzer herhalde. Biliyorsunuz değil mi, kalıtsal olanlar varmış, yani irsi olarak öylelermiş, sonradan olmamışlar yani...

MİSAFİR: Benim öyle bir sorunum yok, ben normalim.

HANIM: Siz boşanınca ev kime kaldı?

MİSAFİR: Hangi ev?

HANIM: Oturduğunuz ev? ... Çünkü bizde kızıma kaldı...

MİSAFİR: Eski eşimin de kendi evi var, benim de kendi evim var. Biz çok eskiden boşandik, çok oldu biz boşanalı... çocuklar onunla kaldılar... o bu yana bfiyüdüler ve annelerinden ayrılıp kendilerine yeni ev tuttular... hatta bir tanesinin çocuğu bile var... ya da benim torunum bile var arak: nadiren görüyorum onları... eski eşim yeniden evlendi .....

HANIM: Demek kendi eviniz var... bu iyi ... orada tek başınıza mı yaşıyorsunuz?

MİSAFİR: Çok fazla seyehat ediyorum, işim gereği...

HANIM: Ne demiştiniz, niçin gelmiştiniz buraya? Siz kesinlikle o sigortacılardansınız... hani şu onu istiyorlar, bunu anlatıyorlar oysa biz arak her ikimiz de iyice yaşlandık: biz, ne olduğunu bilmediğimiz hiç bir şeyin alana imza atamayız... çünkü imza atıldı mı bir kere Ödemek gerekir...

(Sessizlik)

MİSAFİR: Sizin kocanız var ya, ... eğer öğrenmiş olsalardı onun kafasına sıkarlardı kurşunu... yine de bunu bile bile geldi ve beni uyardı!

HANIM: Kim? Kimden söz ediyorsunuz siz?

MİSAFİR: Kocanızdan!

HANIM: İyidir, iyi adamdır benim kocam. Herkes onun iyi birisi olduğunu bilir. Ciddidir, serttir ama adildir. Bazen arkadaşları gelir burada mutfakta oturup konuşurlar ve planlar yaparlar bütün bir gün... Hepsi ihtiyar takımı ve atıp tutuyorlar işte bir şey yapacaklarından değil... Onlara böyle yapmayın diyorum ama ... işte öyle zamanlarda o da konuşur, anlatır ve diğerleri onu dinler çünkü onun itibarı vardır, itibarlı adamdır kocam. Ben hiçbir şey demem, onlar artık kimseye ateş etmiyorlar, kimseyi vurmuyorlar;., beyim geceleri kalkar gezinir evin içinde. Dolaşır evin içinde, misafir odasına bakar, odanın her santimini

kontrol eder, ama geceleri sokağa çıkmaz tek başına... ben ise yatar uyurum çünkü uyumam gerek değil mi? Siz uyur musunuz?

MİSAFİR: Nasıl, anlamadım?

HANIM: Uyumayı sever misiniz? Kızım da uyumayı sevmez pek, tedavi bile gördü, hastaneye gitmişti ama oradan saldılar; sonra boşanınca yeniden bir iki kez daha gitti, sinirleri.... anlıyor musunuz, sinirleri zayıf kızımın. Ama tedavi oldu... Siz uyur musunuz?

MİSAFİR: Uyurum. Uyku sorunum yok.

HANIM: Bu iyi. Ben yattım mı kütük gibi uyurum... Benim asla uyku sorunum olmamıştır. Erkek kardeşim de uyuyamaz. O burada değil, taşrada ne diyorlar ...işte arada bir bize de peynir, yumurta gönderir. Bu tür şeyleri burada almaya kaç kişinin gücü yeter? ...O gönderiyor yani o da uyuyamaz çünkü şey darmadağın etmişlerdi zavalhyı...dayak yemişti kooperatiften atıldı, o orada mühendisti... ama yine de bize lor peyniri gönderir bir de yumurta... un göndenniyor onu biz kendimiz alıyoruz ama yumurtayı o gönderiyor, bu fiyatlarla nasıl alırız yumurtayı!... Sizin orada yumurta kaç para?

MİSAFİR: Şey, bilmiyorum. Hiçbir fikrim yok...

HANIM: Bilmiyor musunuz? Peki kim biliyor, karınız mı?

MİSAFİR: Ben boşandım.

HANIM: Bu birşeyi değiştirmez... bilmeniz lazım, yumurta kaç para ?

MİSAFİR: Bilmiyorum.

HANIM: Ne kadar, on forint, yirmi forint? Tanesi kaça?

MİSAFİR: Bilmiyorum.

HANIM: Forint olur mu canım, sizde ne var, mark mı? O çok iyi bir para, mark evet ben onu biliyorum. Sizde bir yumurta kaç mark?

MİSAFİR: Bir mark.

HANIM: Bak biliyorsunuz iste! Peki bir mark kaç forint?

MİSAFİR: Sanırım on forint

HANIM: Hadi canım sende? Dedim ya burada bazen onbeş forinte bile satıyorlar tanesini, önbeş forint bir yumurta! Bunu kaç kişi ödeyebilir? Onların onyedibin

yediyüzü var, bende ise onüçbinsekizyüz... emeklilik: az, çünkü benimkisi kesinti yapılmış bir emeklilik, yani bu durumda yumurtaya verecek para kalmıyor pek! Onun ilaçlarına bile zar zor para bulabiliyoruz.

MİSAFİR: Şimdi ne yapıyor?

HANIM: Duymuyor musunuz? Eurosportu izliyor... her zamanki gibi. Ona gideceğinizi söyleyeyim mi? O insanlara nasıl davranacağını iyi biliyordu, siz de söylediniz, onu severler, serttir ama adildir. O her zaman bir şeylere bağlı kalmıştır. Uymuştur ortama, itiraz etmemiştir hiç kimseye.

MİSAFİR* Ben bunu böyle tasavvur etmemiştim.

HANIM: Ev yapımı eriştemiz var. Makarna istemez misiniz, erişte? Erişte yaptım.

MtSAFİR: Hayır, teşekür ederim. (Ayağa kalkmaya çalışır, yer dardır dışarıya yönelir)

HANIM: Biberli tavuk yemeğim de var ama neredeyse kızım gelip alacak onu. Kızıma pişirmiştim tavuk yemeğini... yani tavuk hem var hem de yok:

MİSAFİR: Hiçbirşey istemiyorum, teşekkür ederim.

HANIM: Ne demiştiniz siz, ne iş yapıyordunuz, sigorta işinde miydiniz?

MİSAFİR: Ben sigortacı falan değilim.

HANIM: Şunun için diyorum yani bir tek onlar böyle kravatlı ceketli dolaşırlar da hani o yüzden.... Ve bir de o neydi, cenaze işleriyle uğraşanlar? Neydi? Onlar işte bir de onlar böyle siyah koyu renk takım elbiseyle dolaşırar bizde.

MİSAFİR: Hayır. Onlardan değilim.

HANIM: Ben de artık mezarını için birşeyler biriktirdim, bir ayağım çukurda sayılır ne de olsa... gayet iyi bir mezar alabiliriz biriktirdiğini parayla iki kişi rahat rahat sığar oraya ...mezar taşımız işlenmiş taştan olacak: öyle bir ev ki... çatısı filan herşeyi olacak: güzel, kocaman bir mezar... daha sonra kızım da, hatta torunum da oraya sığar... hatta yeniden kocaya giderse kocasını da alır mezar... siz cenaze işleriyle mi uğraşıyorsunuz yoksa?...

MİSAFİR: Hayır o işle ilgim yok.

HANIM: Suudi artık onun parasını ödeyebilirim de onun için sordum, çünkü param var... eğer siz mezarlık işleriyle ilgileniyorsanız o zaman hadi söyleyin ne

kadar vermem gerek? (Adam yerinde tedirgin olur kalkacahmş gibi hareketlenir)... Şimdi gidiyor musunuz yoksa? Ona haber vereyim mi? Ona söyleyeyim mi gideceğinizi? ...bir şey söylesenize...

MiSAFiR: Henüz gitmeyeceğim, kızınızı bekleyeceğim, bugün geleceğini biliyorum.

HANIM: Biberli tavuk yemeğim almaya geleceLHemen gelir... onun yemeklerini ben pişiriyorum, ramamm var, öyle değil mi? (Sandalyeye tutunarak kalkıyor ve mutfaktan çıkıyor, sağ taraftaki kapıyı açıyor) ..... Beyyy! Bey! (Geri dönüyor mutfağa) ... Eurosportu izliyor, hemen gelir, odasından çıkar o şimdi... (Kadın mutfağa geri geliyor, soldaki sandalyeye oturuyor, ihtiyar odadan çıkıp yanlarına geliyor.)

BEY: (Mutfağa giriyor, masaya yaklaşıyor)... Siz yerinize oturun. (Misafir yerine oturuyor)

BEY: (Masaya dayanıyor tutunuyor, sırtı seyirciye dönük, Misafirin karşısında oturuyor) Siz kimsiniz allahaşkına? Siz benden ne istiyorsunuz? Ne? Neden geldiniz buraya? Kim gönderdi sizi? Ne diye geldiniz buraya? Kim gönderdi sizi? Siz kimsiniz, kim oluyorsunuz da buraya habersiz geliyorsunuz? Ne istiyorsunuz? Siz nesiniz?

(Sessizlik. Misafir, ceketinin iç cebinden pasaportunu çıkartıyor ve masanın üzerine bırakıyor. Sessizlik ihtiyar pasaportu eline alıyor, ayağa kalkıyor ve pasaportu açıp sayfalarım karıştırıyor)

HANIM: (örgüsünü bir kenara bırakıyor, ayağa kalkıyor ihtiyarın tam dibinde duruyor, pasaporta bakıyor) Yabancı değil mi? Bu yabancı.

BEY: Git başımdan, git buradan.

HANIM: Bu nasıl bir pasaport? Bu pasaport nasıl bir pasaport?

BEY: Git dedim sana! Çekil git başımdan...

HANIM: Onun resmi var ama bunda. O değil mi bu? Bu onun. Değil mi?

BEY: Otur yerine! Yerine otur dedim sana!

HANIM: (Kadın soldaki sandalyeye oturuyor)... Yabancı ...Bize de veriyorlar pasaport eğer istersek alabiliriz biz de, ama bizimki macar pasaportu. Ama biz

istemedik. Kızımızın var ama biz başvurmadık. Ama almak isteseydik biz de alırdık... Bir keresinde neredeyse Demokratik Almanya'ya gidecektik... ne zamandı o ... sonra gidemedik ne olduysa şimdi zaten öyle bir ülke de kalmadı. O

zaman arabamız da vardı, şimdi o da yok. Doğu Almanya'ya arabayla gidecektik gitmiş olsaydık. Varburg. Sizin orada da var mı Varburg?

BEY: Ben sizi tanımıyorum. Hiç görmedim daha evvel. Eğer bu sizin pasaportunuzsa ben sizi hayatımda görmedim. (Pasaportu masanın üzerine atıyor) Bizim sizinle hiç bir ilgimiz yok. Siz bir amerikan vatandaşısınız. Ben bilmiyorum sizi buraya kim gönderdi bilmiyorum, ne ne yapmak istediğinizi de bilmiyorum, ama bu beni ilgilendirmiyor da zaten. Onun için gidin buradan. Ama sizi buraya gönderenlere deyin ki... deyin ki...

MİSAFİR: Beni buraya kimse göndermedi, bunu anlamıyor musunuz? Ben unutmuş olabileceğinize inanıyorum, doğrudur haürlamıyorsunuzdur... ama ben hatırlıyorum! Söyler misiniz siz bizimle Köbânya'da futbol oynamadınız mı, orada o toprak yığınının yanındaki arazide, futbol oynamadınız mı? Ben orada kaleciydim! En iyimiz Bruno idi, o Kinizsi'de, gençler liginde oynuyordu, hatırlamıyor musunuz? Bruno'ya ne oldu? Nerede o şimdi?! (Sessizlik)

HANIM: Futbol onun herşeyiydi. Futbol. Şimdi de bakıyor televizyonda, eurosportta hep maçları izliyor.

BEY: Kapat şu çeneni, sen ne biliyorsun ki!

HANIM: iyi de herşeyin futboldu senin, başka birseyle ilgilendiğini görmedim bunca yıldır ... maçlara giderdi... hatta antremanlara bile giderdi eskiden... şimdi arak anlamı yok diyor... artık ikili maçlar yok: o yüzden gitmiyor... ama eurosportu izliyor...

MİSAFİR: Bana Dugö derlerdi... tıkamaktan geliyor (Gülüyor)... siz Nettö idiniz ...o Nettö idi ... Sovyetlerin öyle bir beki vardı ... Igor Nettö... oysa o hiç kuşkusuz Bozsik olmak isterdi bence ... Cucu... ama asla Cucu diye çağırmadık ... hep Nettö dedik ona!

HANIM: Nettö? Bu şey demek değil mi hani maaşımızdan kesinti yapılıyor, ondan sonra kalan değil mi?

BEY: Bu da ne burada? Bu çiçek de nereden çıktı?

HANIM: Çiçek çi? Onu o getirdi.

BEY: Biz çiçek almaya alışık değiliz!... Neden getirdiniz? Kime getirdiniz? Bunu neden yaptınız?

MİSAFİR: Hatırlamıyor olmanıza inanmıyorum, doğru değil, hatırlıyorsunuz aslında! Neden hatırlamak istemiyorsunuz? Siz bana yardım etmiştiniz, iyilik yapmıştınız... anlamıyor musunuz beni? Ben o zaman kaçmasaydım kaçmasaydım belki de asacaklardı beni, oysa ben bir şey yapmamıştım ama buna rağmen hiç düşünmeden ipe gönderebilirlerdi beni de...

BEY: Sizi bana birileri göndermiş belli. Böyle bir pasaportun sahtesini çıkartmak kolay.

MİSAFİR: (Bir kağıt çıkartıyor) Doğum belgesi. Yeni. Şimdi yaptırdım, çünkü aslı yoktu.

BEY: (Aniden sağdaki sandalyeye oturur) O halde hadi anlatın bakalım ne istiyorlar benden. Ama onlara şunu söyleyin... deyin ki o zaman olup bitenleri sadece ben değil, bütün halk lanetliyor, hatırlamak istemiyor kimse. Anlıyor musunuz? Bunu söyleyin onlara. Ve onlara bu işin böyle devam etmeyeceğini de söyleyin. Anlıyormusunuz? Oluk oluk kan akü... ve tanrı affetsin herkesin günahlarını. Onlara bunu söyleyebilirsiniz. (Sessizlik)

HANIM: Artık onun sadece çenesi çalışıyor, bir de arkadaşlarının. Sadece laf yapıyorlar ama hiç kimsenin bir şey yaptığı yok yapacağı da yok. Konuşuyorlar boş yere. Sokağa bile çıkmıyor, sadece kütüphaneye gidecekse evden ancak o çıkıyor...

MİSAFİR: Beni hiç kinişe göndermedi. Ben kendim geldim buraya, çünkü buraya gelmek istedim... çünkü siz benim hayatımı kurtardınız . Daha sonra ne yaptınız bilmiyorum ancak o zaman benim hayatimi kurtarmıştınız. Ocak ayının 25 'inde gece gelip kaybolmamı söylediniz. Şunu da dediniz... çok iyi hatırlıyorum »şimdi bütün üniversitelileri topluyorlar, o ana kadar bu işte parmağı olanları topladılar".. .ve sonra da ,, şimdi sıra öğrencilere geldi ,, dediniz. Ben eylül aynıda teknik üniversiteye başlamıştım. Üniversite öğrencisiydim sonuçta, ama sonra 23 ekim geldi ve yemden fabrikaya çağırdılar beni o zaman, orayı korumamak için j çağırdılar, kargaşa sırasında bir şey alıp gitmesinler diye. Benim yaptığım sadece kapıda nöbet tutmaktan ibaretti ama hiç kimse gelip birşey götürmeye kalkkışmamıştı da oradan. Tüfek omuzumda

asılı duruyordu ama bir kere bile ateş etmedim. Ondan sonra bir süre teknik üniversitede ders filan yoktu, okul tatil

edilmişti, ... ama ocak ayında yeniden okula başlamıştık ve siz yirmibeş ocakta gece gelip bizim kapıyı çaldınız ... takım dışarıda değildi ama siz beni de kaleci diye cağrmıştmız ... geldiniz... aynı böyle bir evdi.... yüksek zemin kat gerekirse tırmanarak içeri girebileceğimiz yükseklikte bir ev, bunu hatırlamanız lazım! Bizim köpeğimiz bile tanıyordu sizi, havlamamıştı siz gelince Lada, ... Köpeğimizin adı Loda idi, alman çoban köpeği.... Ben pencereyi açmıştım siz bana hemen ortadan kaybolmamı söylemiştiniz çünkü listede adım varmış.... Biz o zaman senli benli konuşuyorduk... Ve ben onun üzerine sabah şafak sökerken ayrıldım evden... annemle babam daha uykudaydüar...Onlan bir daha asla görmedim!... Tabutlarını bile görmedim!... Ben bilmiyorum, siz o zaman kiminle birlikte çalışıyordunuz bilmiyorum, beni ilgilendirmiyor da; ve sonra sizin ne iş yaptığınızı bilmiyordum, beni bu da ilgilendirmiyor, ama beni o zaman götürmüş olsalardı elimi kolumu bağlayıp işkence de yapabilirlerdi bana, oysa ben hiç bir şey yapmamıştın ama buna rağmen o zaman işkence vardı. Yalan arkadaşlarımı dört beş sene sonra serbest bırakmışlar... babam yazmıştı 61'de ya da 62'de kimin geri geldiğini yazmıştı, ama kimin geri gemlediğini yazmamıştı, o mektuplarda yazılanlardan bilmek mümkündü kime ne olduğunu... Belki siz benim hayatımı kurtarmadınız, belki de sadece beni birkaç yıl bir delikte tilalı kalmaktan kurtardınız bilmiyorum; ama yine de yaptığınız davranış güzeldi. O zamanlar biz çok fazla gevezelik yapmazdık, ben sizden yaşça daha küçüktüm... ben kaleciydim, bütün küfürleri bana savuruyordunuz... Ben yine de orada dışarıdayken, buradan uzaktayken, bu yaptıklarınız için size olan minnehtarlığımı nasıl ifade edeceğimi düşündüm durdum yıllarca... ama benim o sırada bir sürü işim vardı yapmam gereken. Ben Afrika'da, Asya'da da çalıştım. Burada ise Ruslar vardı, bu ülkede, ancak şimdi gelmeye cesaret edebildim. Anlıyor musunuz? Daha önce gelemedim çünkü gelemezdim. Adresinizi de bilmiyordum, onu öğrenecek kimse de yoktu açıkçası... Hatta sizin yaşayıp yaşamadığınızı bile bilmiyordum. Ben neredeyse bir aydır buradayım, nasıl diyorlar.... sizin nerede olduğunuzu öğrenebilmek için şimdiye kadar çalmadık kapı

bırakmadım bir aydır. Ben belki de buraya geri geleceğim, nasıl diyorsunuz, geri döneceğim, Macaristan'a kesin dönüş yapacağım ve bir ev alacağım, hemen… nasıl

diyorsunuz... yani emekli olacağım...emeklilik maaşımı buraya gönderebiliyorlar posta ile... burası benim vatanım sonuçta; ben burada pek fazla, kimseyi tanımıyorum, ben dışarıdayken de oradaki Macarlarla birlikte değildim pek, onlar bir tuhaflar...oraya buraya davet ettiler bir iki kez gittim o davetlere, korkunçtu ... burada da bir konferansa mi ne çağırdılar, bir sürü salak entel geçinen adam ... comitteler yaptılar, resolutionlar yazdılar, birbirilerine bir takım unvanlar verdiler... benim pension yani emekli olma planım var, şey de yapabilirim, early retirement, bütün hayatım boyunca onlara para ödedim bunun için, social security diyorlar orada ... sosyal güvence... sizde, yani burada bilmiyorum ne var, nasıl yapılıyor bu işler ve ayrıca çalışmaya devam da edebilirim, benim şeyim var, skill... nasıl diyorsunuz? Skill, skill.. .Ben şey.:.., mühendisim.

BEY: Mühendis!

MlSAFİR: öyle demiyorlar mi? Engineer.. yani mühendis işte., eskiden öyle demiyorlannıydı buna...

HANIM: Mühendisler! Her şeyi mühendisler mahvettiler zaten.

MİSAFİR: Neyi? Nasıl yani, anlamadım?

HANIM: Beyim size sonra anlatır, herşeyi mühendislerin nasıl mahvettiğim anlatır size. Değil mi, bey? Bunu ona da anlatırsın artık... Anlat şunu ona. Mühendislerin ne yaptıklarını bir anlat Hem de herşeyi. (Sessizlik)

HANIM: O da mühendis olabilirdi, onu göndermek istemişlerdi neydi orası, yüksek okula, yükselmesini istemişlerdi ama o gitmedi. Beni de yükseltmek istediler, çünkü sonuna kadar iyi bir Kadarist idim ama ben de gitmedim onların ~\ 2 istediklere yere. Fabrikada kaldım, ayaklarım tuttuğu sürece oradaydım. Ama şimdi damar tıkanıklığım var bacaklarımda ... sonuçta bu yüzden malulen emekli oldum... Her şeyi mühendisler mahvettiler. Anlat onları Bey. Her şeyi anlat ona.

MİSAFİR: Neyi?

BEY: Mühendisler ellerinden ne geliyorsa yapıyorlar herşeyi mahvetmek için.

MİSAFİR: Anlamıyorum.

BEY: Mühendisler, hukukçular ve de kamu yöneticüeri...Onlar, her şeyin sorumlusu onlar.

MiSAFiR: Ben neyi mahvettim şimdi? Ben bir mühendis olarak yıllarca yollar, köprüler yaptım, insanlar için çalıştım, a third world için... Afrika'da, Asya'da inşaatlarda çalıştım ... yol olmayan yerlerde yol yaptım ... executive idim ...nasıl diyoruz... şantiye şefi.

BEY: Onları sömürmeyi becerebildiniz yani.

MiSAFiR: Ne diyorsunuz?

BEY: Sizi oraya köprü ya da yol yapmaya göndermelerinin sebebi oralarda yaşayanları sömürmek niyetleriydi aslında, zencilere ve diğerlerime ne patıklannı biliyoruz. Şimdi ise buraya göndermişler sizi, bizi sömürün diye. Sizin gibiler bizim kanımızın son damlasını bile sıkıp almak istiyorlar.

MiSAFiR: Bu sizde bir çeşit indoctrination ... nasıl diyorsunuz... biliyorsunuz bunun ne anlama geldiğim, düzgün bir yol yaptım sadece yolu olmayanlara. Yollar, köprüler yapmak suç muydu? Onlar için bunun ne anlama geldiğim biliyor musunuz siz? Onların ne ilaçlan vardı ne de başka bir şeyleri! Bir yerden başka bir yere ulaşım yoktu! Böyle bir yerde bir inşaat işi nasıldır bilir misiniz siz? Siz hiç sıtmaya yakalandınız mı? Şimdi de hala bir virüs taşıyorum oradan kalan, böbreğimde, onu yok etmeyi başaramadılar... Gayet iyi maaş Ödediler yaptığım iş karşılığında elbette ama biliyor musunuz onları çalışmaya ikna etmek nasıl bir şeydir siz bunu biliyor musunuz? Bu olaylar altmışlı yıllarda olmuştu, onlar o sıralarda kurtulmuşlardı, bağımsızlıklarına kavuşmuşlardı... oradaki sefaleti siz hayal bile edemezsiniz! Karnı patlamış bebekler, bir soru açlık çeken çocuk! Ben mi onları sömürdüm? Ben? Ben onlara medeniyeti götürdüm!

BEY: Seni oraya gönderenler onlara ait olan altınları, petrolleri ve herşeyleri alıp gitsinler diye yaptın sen o yollan, o köprüleri.

MİSAFİR: Siz ne söylediğinizi bilmiyorsunuz.

BEY: Şimdi, şu anda bizden aldıkları gibi. Herşeyimizi alıyorlar elimizden. Herşeyi. Değerli, para eden neyimiz varsa hepsim alıp götürüyorlar. Siz de onun

için geldiniz, siz bir mühendissiniz.

MlSAFİR: Ben, onun için mi geldim sizce? Biliyor musunuz buraya, bu ülkeye ne geliyor? Dışarıdakiler ne getiriyorlar sermaye olarak? Teknoloji geliyor ülkeye, para giriyor, skill geliyor!

BEY: Siz burada yatırım yapmıyorsunuz, buradakini yok ediyorsunuz, buradakini alıp başka yere taşıyorsunuz. Bunu bizim uzmanlarımız söylüyor ve onun iki diploması var, iki üniversite diploması. MİSAfİR:(Gü!üyor) ... Investment... outvestment.. investment... outvestment..

iyi!

BEY: Siz inşa etmiyorsunuz, olanı da yıkıyorsunuz. ... Bakanlarımız var bu ülkede mevcut olanı yakıp yıkmak için para alıyorlar sizden! Nesiller boyu nesillerin yaptıklarını yıkmak için çalışıyorlar şimdikiler. Sizler bir iki kuruş ödüyorsunuz ve sonra da milyonları götürüyorsunuz. Cebi para gören satılıklar da size ülkelerini satıyorlar üç kuruşa. Pazarımıza doğrudan saldırdılar. El koydular. En iyi fabrikalarımız elden gitti. Hiçbirşey üretemiyoruz, artık hiçbirşey yetiştiremiyoruz. Herşeyi aldılar! En iyi uzmanlarımızı alıp götürüyorlar buradan. Kann tokluğuna çalışmıyorlar oysa!... ve sonra yeni sömürgeler oluşturuyorlar. Sermaye geliyor geliyor ama getirdiğinin çok daha fazlasını alıp götürmek için geliyor. Benim diplomam yok... yok ama ben bir sürü kursa gidip eğitim aldım değişik konularda kendimi yetiştirdim. Biz o kadar da salak değiliz. Bizim, bizim için çalışan uzmanlarımız var hala çok şükür. Onlar ne olup bittiğini biliyorlar ama gazeteler bunları yazmıyorlar. Su IMF dedikleri şey, hani şu sizin... şu şeyiniz! Dünya Bankası, para fonunuz] Ama ondan hiç kimse bahsetmiyor, tek kelime bile söz etmiyorlar! Bu işten kimin kan var yazmıyorlar gazeteler, yazamıyorlar! Sermayeyi elinde tutanların kan var tabii ki. Kazanç her zaman parayı verenindir, parayı bastıran istediğini yaptırandır, kural böyle! Kendi malından çalmak kurala bağlı! Ve kendi alanında uzmanlaşmış olanları alıp götürüyorlar. Burada hiçbir şey kalmıyor, sadece sefalet kalıyor bize! Biz kanla... terle bir ülke yarattık, yeni baştan, ve şimdi mühendis denilen adamlar onu soyup soğana çeviriyorlar ...satabildikleri her şeyi satıyorlar! Ülkenin dörtte üçü çalındı, başka ellere geçti, yabancılara gitti. Siz geç kaldınız. Siz çalacak, alıp götürecek bir şey bulamayacaksınız pek. Sıtma, öyle

mi? Sıtmanın parasını ödemişlerdir size onlar! Ben size acımıyorum! ... Kayınbiraderim, taşrada yaşıyor... onu eski kooperatif yüzünden dayaktan kemiklerini kırdılar... telafi edeceklermiş şimdi... tazminat ödeyeceklermiş ona! Bu bir şaka, kötü bir şaka!... insanların babadan,

dededen kalma topraklarını, tarlalarını, ormanlarını ellerinden aldılar hak dağıtılacak diyerekten... ve Mir insanların ellerindeki tazminat tahvillerini işini bilenler dörtte bir fiyatına aldılar, sonra da ilk firsatta kendilerine büyük topraklar aldılar, zenginler ve bunları üç kuruşa aldılar, bedavaya sahip oldular onca araziye, gayrimenküle çünkü tarlaların, toprağın bedeli altın korona ile satın alınmıştı ellerinden zamanında, bir şekilde parasını ödediler, ama ağaçlar, onlar hayır, sanki ormanda hiç ağaç yokmuş gibi talan edildi herşey L. Ağaçları kesiyorlar, ormanlar yok oluyor ve onlar buradan yüzmilyonlan kazanıyorlar, ve o ormanların yeri çorak kalıyor! ...ve orada ondan sonra orman diye birşey olmayacak...binlerce hektar orman arazisi yok oldu ...bu böyle gitmez!... Tarlaları Avusturyalılara satiyorlar, bunu herkes biliyor!... ve devlet buna göz yumuyor!... devletin başındakiler satın alınmışlar çünkü!... Eskiden birisi izinsiz ağaç keserse ve bunu resmi makamlara bildirmişlerse polis o ağaç hırsızlarını alıp tutuklardı... bugün polis ilgilenmiyor bu işle... ve ola ki birisi ihbar ederse o zaman da onun evini başına yıkıyorlar! ... Özel sektördekiler nü, onlar bu işi çok daha iyi yapıyorlar, devletten daha iyi yapıyorlar bu soygun ve satış ismi çünkü mal mülk zaten aslında onların kendi malı bir yerde, ve bu işten anlıyorlar da aynca... ama bu adamlar aynı kişiler; bu mühendisler Kadar zamanında devlete ait herşeyi mahvedenler şimdi yine baştalar ama şimdi patron olarak bu işi yapıyorlar. Kişiler aynı, iş aynı! Onlar da tıpkı bizim gibi birer gizli itihbaratçıydı! ... Komünizm çığırtkanlığını en çok onlar yapıyordu eskiden!... o zaman ticaretten, alım satımdan anlamıyorlar mıydı? Şimdi mi anlıyorlar bu işlerden?... Bunlar hep aynı kişiler!... (Sessizlik)

HANIM: Zencilerin eidisi Var, çünkü onlar maymunlarla birlikte yaşıyorlar.

BEY: Sen kapat şu çeneni!

HANESİ: Ama öyle dediler, öyle anlattılar. Zenciler ağaçlardaki maymunlara daha yalanmış ve maymunlarda da eidis varmış. Eidis insanlara maymunlardan geçmiş.

MtSAFİR: Ben onların arasında çalıştım yıllarca ve ben AİDS değilim. HANIM: Siz beyaz adamsınız. Beyaz adam maymun değil ki, sadece maymunla birlikte olursa

belki.

MİSAFİR:Benim bir zenci sevgilim vardı ama ben AİDS olmadım. Bir düşünsenize. Ben onunla evlenmek bile istemiştim. Sonra ne olduysa evlenmedim o kadınla. O zamanlar bu tür şeyler iyi karşılanmıyordu henüz Amerika'da, mifed couple ... nasıl diyorsunuz ... beyaz ve siyahlar birlikte...oysa orada öyle rahat rahat yaşıyordu ki herkes, tribes... ban..tribe...tribe...bütûn sülalesine bakabilirdim...istemeyecekti, kabilesi istemeyecekti belki benimle evlenmesini... Hayatımdaki gerçekten güzel olan tek kadın oydu! Ancak ben onun beni sevdiğine inanmadım, paramı sevdiğini düşündüm. ...O kadar aptaldım... HANIM: Sizin şansınız varmış, ama onlar yani zenciler tıpkı maymun gibiler. Nitekim sen de diyorsun basket maçlarını izlerken sen öyle konuşuyorsun. BEY: Ben basket maçlarını izlemem! ...Onu bize satmaya çalıştılar bir ara, onların basketbolünü! O arada da macar futbolunun içine ettiler! Ben basket maçı izlemem! Onlar bugün de hala birer köle, o zencilerin eskilerden hiç bir farkı yok onların. Gladyatörlerden ne farkı var basketci zencilerin? Boylan neredeyse iki metreyi buluyor hormonları veriyorlar ve onlan seyredenler hayranlıkla bakıyorlar kalas gibi adamlara!

MİSAFİR: (Gülüyor) Ben de o köleler kadar para kazanmak isterdim doğrusu. BEY: Onlar size de Ödemişler, zencileri sömürge haline getirmeniz için size de epey para vermişler. Ben sizin yerinizde olmak istemezdim. MİSAFİR: Ben her dört beş yılda bir mesleğimi yeniden öğrendim. Bu işler orada öyle sizin bildiğiniz gibi değil. Orada nasıl çalışmak gerektiğini siz biliyor musunuz? Hayvan gibi. Parasını veriyorlar ama köpek gibi çalışmak gerek. Buradaki gibi değil. Burada yedi kişiden bir kişi bile bir yabancıya bir şey satın almak istediğimde ya da bir belge hazırlamak istediğimde, bir bağışta bulunmak istediğimde hangi kanunların uygulanacağını bir kişi bile söyleyemedi bana. Telefonda hiç bir şeyi halletmek mümkün değil. Aradığınız yerden başka bir telefon numarasını veriyorlar ama onlar da derdinizi anlamıyorlar, başkasına havale ediyorlar. Kalkıp ayaklarına kadar gidiyorsunuz onlar oralı bile olmuyorlar. O işi bilen birisi varsa bile orada, o kişi de tam o sırada dışarıda olmuş oluyor. Çıkmış. Ya da daha gelmemişmİş. Sonra, gelecek

haftaya gelin diyorlar. Ben sizin adresinizi ararken haftalarca boşuna dolaştım, en sonunda

birisi kulağıma fısıldadı,burada bu işlerin nasıl yapıldığını anlattı ... rüşvet verin dedi!.., Yedirmezseniz işiniz olmaz dedi. Sizin hoşunuza gitmeyebilir kapitalizm ama orada o düzende para kazanmak için eşek gibi çalışmak gerek. Batı'dan buraya yatırımların yapıldığına sevinmeniz lazım, çünkü bu yatırımlar size çalışmayı, çalışıp para kazanmayı öğretecek.

BEY: Siz bana ders vermeyin! Siz patronlara hizmet ederken biz burada bir ülkeyi yoktan ülke var ettik! Burada herşey düzenli ve adildi, ta ki siz gelene kadar. Burada çalışan insanların haklan vardı eskiden. Onu çiğneyip geçemezdi kimse. Ben sendikanın başında da bulundum, personel işlerine de baktım. Ben orada oturdum, o isin içindeydim. Eğer ben bir şeye hayır demişsem, çünkü o çalışanların menfaatine değümiştir, o zaman genel müdür bile bunu kabul edip çenesini kapayıp otururdu yerine. Bugün ne var? Bir milyon işsiz, bu var! Dört milyon dilenci, bu var! Fahişelerin ve travestUerin ülkesi olduk. Ve bütün bunlara rağmen birisi çalışıyorsa bugün gidip bir sendikaya hop diye üye olamıyor, ya da sendika kuramıyor, bir kursun hele bakalım işbitirenler gelip boynunun ölçüsünü eline veriyor mu vermiyor mu görür! Siz bize ders vermeye kalkışmayın! Ben gayet iyi hatırlıyorum eskiden ne kadar büyük bir sefalaet vardı bu ülkede biliyorum; Horthy yamanında, tıpkı bugün olduğu gibiydi o zaman da, bunu özellikle yapıyorlar bize, onların amacı bu, ama sosyalizm varken kimse açlıktan ölmüyordu, kaderine terk edilmiyordu kimse. Dilenci yoktu, köprü altlarında yatıp kalkanlar da yoktu, bedava yemek dağıtan yerler de yoktu bizim zamanımızda! Herkesin bir evi vardı, bir işi vardi, ilacını alacak parası vardı... HANIM: İlaçlarını alamıyoruz onun, gücümüz yetmiyor almaya, eczacı yerine başka ilaç vereyim diyor. Daha ucuzmuş, öyle söylüyor... BEY: Ben biliyorum, Kadar zamanında da mühendisler ceplerini doldurmuşlardı, firsatlan kaçırmıyorlardı, herkes aziz, herkes evliya değildi ...sütten çıkmış ak kaşık değildi kimse, herkesi bir burjuva gibi yetiştirmek imkansızdı. O zaman da çalıyorlardı şimdi olduğu gibi, pek çok kimse dolandırıyordu o zaman da halkın malını paylaşıyorlardı kendi aralarında birileri, ama şimdi olduğu kadar bu ülkede hiçbir

zaman bu kadar büyük yolsuzluk yapılmamıştı. Asla! Hatta Türkler zamanında bile bu kadarı olmamıştır. Rüşvet olarak para alırken birisi yakalınca

da onu içeri atıyorlardı eskiden. Herşey bizimdi ve onu öyle rastgele dağıtamazdık, her önüne gelene veremezdik,... kapanın elinde kalıyordu ama o zaman bir şey bizim olmuş oluyordu yine de. ... Şimdi ise bizim olan herşeyi bizim elimizden aldılar, alıp sattılar mühendisler, menecerler, ne diyorlar onlara hani şu reformcular, onlar bu işlere aslında daha altmışsekizde başlamışlardı, bütün ülkeyi soyup soğana çevirdiler, bizim olan herşeyi aldılar yıllar içinde. Ve yolsuzluklarla kazanacakları paralar için kendilerini sattılar. Bunlar marksizûnde yazılı ... halkı etkj§# hale getirme orada var. Ortak topraklar, devlet arazileri ingiltere'de de zamanında el değiştirmişti ve esirler şövalye olarak almışlardı o topraklan, orada yaşayan insanların elinden almışlardı topraklarını zorla, haksız yollardan ele geçirmişlerdi, bazen silahla bazen de zor kullanarak ve sefalet korkunç artmıştı. Yüzlerce yıl önce. Evet ama şimdi bunlar gelmişler bize de aynısını yapıyorlar, ve sizler o eskiyasınız...siz mühendisler, hukukçular ve bürokratlar. Dünya Bankası, IMF, uluslararası emperyalizmin yalakalarısınız sizler! Bu ülkeyi öyle bir darmadağın ettiler ki tıpkı Macar futbolu gibi oldu ... •eğer Romenler gelseler ve Peste'ye dağılıp sokakları tutsalar kimse farkına bile varmayacak; ve bütün Alföld onların olacak. Batı ise dönüp bakmayacak bile orada ne oluyor diye! Ordumuz da yok! Bu tıpkı Kral Mâtyâs'in ölümünden sonraki günlere benziyor, eşkıyalar ve hırsızlar ve küçük krallar, küçük prensler önemsiz ordularıyla birbirilerine karşı savaşırlarken hepbirlikte halkı yıpratmışlardı, ve bunun sonunda elbette Mohara oldu! Bir uzmanımız geçenlerde

/'' } V-/

zaten söyledi, biz şimdi başka bir Mohâcsl öncesindeyiz... yoksa şu anda Mohaç

*w/

meydanındamıyız demişti! (Smiz//*)

MİSAFİR: Ben buraya tartışmaya gelmedim; ben sadece minnetimi dile getirmeye gelmiştim, ben sizinle tartışmayacağım. Hayatta benim başıma pek fazla iyi şey gelmedi, kader bana pek gülmedi ve hayatım boyunca hiç kimse hiçbir

zaman bana yardımcı olmadı, annemle babam dışında kimse bana yardım etmedi; ki onlar da öldüler. Ben o zaman buraya gelemiyordum, çünkü o zaman yani altmışlı yıllarda buraya gelirsem o zaman beni burada hemen içeri atarlardı,... o yüzden onların cenazesine bile gelemedim. Mezarlarını aradım ve öğrendim ki onların bir mezan bile yok artık! Yirmi yıl dolmuş ve onları

mezarlıktan atmışlar... mezarları bile yok! ...ve bunu hiç kimse bana bildirmedi, bu sûreyi uzatmam gerektiğini söyleyen olmadı... Orada, mezarlıktaki görevli, yüzsüz hayvan, utanmadan bana sevinmemi söyledi. Mezarlık hala yerinde duruyor diye sevinmeliymişim. Çünkü toprak kayıyormuş ve yalanda orayı kaldıracaklarmış! (Sessizlik) ... Benim buraya gelmemde başka hiç bir maksat yoktu, ben sadece size müteşekkir olduğum için buraya gelmiştim; sizin kocanız, annemle babam dışında bütün ömrümce bana yardım eden tek kişiydi.... Ben öyle bir hale düştüm ki dönüp arkama balonca, bugüne kadar bana kim iyilik yaptı diye düşününce gördüm ki annemle babam dışında bir tek kocanız bana iyilik yapmış... Bunu neden inkar ediyorsunuz? O kadar cesur olup pek iyi tanımasanız da, sadece bir kaleci olan birine yine de bir iyilik yaptımzz diye utanıyor musunuz??! (Sessizlik) ...Sizin yaşayıp yaşamadığınızı bilmiyordum. Konsolosluğa gidip sordum, onlar da bana bunu sadece Macaristan'da araştırıp öğrenebilirsiniz dediler... Bunun üzerine kalkıp buraya geldim. Haftalarca resmi dairelere gidip geldim ve en sonunda birisi bana bu işi halledebilmek için onlara para vermem gerektiğini söyledi ... ve böylece ben sizin adresinizi alabildim. Hersey açık. O kişi sizdiniz. Bunu şimdi niçin inkar ediyorsunuz?! (Sessizlik) BEY: Ben sınır muhafızıydım. Romanya sınırında, ki orada hiçbir şey yoktu. Beni şuur muhafızı olarak askere almışlardı. Hadi ispat edin bakalım benim o zaman jurnalci olduğumu, milleti gammazladığımı! Bunu ispatlamayı bir deneyin isterseniz! Kaç kişi bana tanıklık edecek görürsünüz! Mahkemede enfaktus geçirip ölen ben olmayacağım, ben kriz geçilmeyeceğim! HANIM: Onları zehirliyorlar, orada ölenleri, onlara birşey koklaüyorlarmış, ondan sonra ...ya da zehirli toplu iğneler batuıyorlarmış... BEY: Kapa şu çeneni artık!... Kes sesini!

HANIM: Neden ama, sen demiyor muydun zehiliyoriar diye, sen demedin mi? Eğer telefonumuz olursa o zaman bizi de dinlemeye alırlar diyen sen değUmiydin? BEY: Bizim telefonumuz olmayacak! ... İstedikleri zaman bizi başka şekilde de dinlerler, ama bunu onlar bulsun, o beyinlerini biraz çalıştırsınlar. Ayarlanmış mikrofonlar

var, pençelinin gıcırtısını bile dinliyor... onlarda var ondan...

MİSAFİR: (Yüksek sesle gülüyor) Tabii ya, şimdi bunu da dinliyordur onlar, bizim mutfakta konuştuklarımızı da dinliyorlardır değil mi?

BEY: Tabii öyle.

MİSAFİR- Siz gerçekten?...

BEY: Siz burada ne olduğunu bilmiyorsunuz. Orada, yan tararla, eğer dışarıya bakarsanız pencereden orada on kadı blokları görürsünüz ... uzaktan dinleme mikrofonunu oradaki herhangi bir pencereden buraya doğru ayarlayabilirler... yirmi yıl boyunca yaptılar bu işi, bize bu konuda açıklama da yapmışlardı o zaman... gerçi o günden beri teknoloji epey gelişti... bunların bu tür işlere her zaman parası olmuştur... polis devletini kuracaklar... siz bugün burada gizli istihbarat servisi olduğunu biliyor musunuz? Böyle bir şey bu ülkede daha önce hiç olmamıştı!

MİSAFİR: Şimdi burada demokrasi var benim bildiğim kadarıyla, sizin temsilcileriniz orada, parlamentoda oturuyorlar....

BEY: Onları oraya kimse seçmedi! Onlar kendi kendilerini aday gösterip kendilerini seçtirdiler! Onların hepsi sizin gibi mühendis, hukukçu ve kamu yönetimi okumuş insanlar! Onların hepsinin parasını Ban veriyor! Ne var ne yoksa çalabilmek için yasaları çiğneyerek öyle yasalar çıkarttılar ki! Onların hepsi bir vatan hami! Onlar, bu vatana hizmet edenlerin fikirlerine ihanet ettiler, çalışan insanlara ihanet ettiler! Siz burada yaşamadınız, siz bilmiyorsunuz. Devletin malını kendi aralarında bir güzel paylaştılar ve sermayeyi elinde tutanlara peşkeş çektiler halkın malını! Çalışan halkın malını talan ettiler! Bütün partilere Bati, Yeni Dünya para desteği veriyor, burjuvalar, faşistler. Bütün partileri! Eğer 56'da olaylar devam etmiş olsaydı şu yaşadıklarımızı o zaman yaşamış olacaktık!

MİSAFİR: Ne kadar şanslısınız siz artık emeklisiniz ve gün aşın dışarı çıkıyorsunuz.

BEY: Ne yapıyormuşum ben?

MİSAFİR: Bütün gün evde oturuyorsunuz ve sonra pazartesi, çarşamba ve cuma günleri dışan çıkıyorsunuz...

BEY: Eh en sonunda kendinizi nasıl da ele verdiniz! Bir de kimse göndermemişti! Hahahha! Benim ne zaman nereye gittiğimi nereden biliyorsunuz? Bizi gizli gizli dinlemiyorsunuz öyle mi? O zaman siz bunları nereden biliyorsunuz?

MtSAFİR:(Crz2/t?K0r) DUL. ben bir sûre sizi uzaktan gözledim, izledim dikkatle... ancak şimdiye dek gelip kapınızı çalmadım. Siz henüz buna hazır değildiniz... Benim için bu çok önemli... bunu duymam çok önemli... daha Amerika'dayken buna hazırlandım. Sonra buraya geldim, arabamı park ettim ve hangi pencerinin sizin pencereniz olduğunu saydım, sizi balkonda gördüm. Ne zaman evden çıktığınızı da gördüm. Bugün geldim çünkü evden dışan çıkmamıştınız. Daha önceden biliyorum siz sadece pazartesi, çarşamba ve cuma günleri dışarıya çıkıyorsunuz... Kızınız da genellikle bugün geliyor sizi görmeye, değil mi? ... Düşündüm ki ben buradayken o da bulunsun istedim ki ... (Gergin bir şekilde gülüyor)... Bunun için gizli servis gerekmiyor, dinleme yapmak da gerekmiyor... (Sessizlik)... Bu benim için çok ama çok önemli, anlamıyor musunuz?

BEY: Siz kızımı tanıyor musunuz?

MİSAFİR: Hayır, kızınızı tanımıyorum, sadece sizde gördüm, balkonda.

HANIM: Bugün gelecek, biberli tavuk yemeği için...

BEY: Orada aşağıda arabanızda günlerce oturup bizi mi izlediniz?

MİSAFİR: Adresinizi ele geçirince ... belki sizi sokakta da tanırını düşüncesiyle ... ama elimdeki bilgiler de uyuşuyordu ... ve ben de ne yapmak gerekiyorsa onu yaptım.

HANIM: Bey şu misafir odasındaki resmi getirmek gerek, orada duvarda asılı olanı, hani şu evlilik resmi var ya...

BEY: Siz benden ne istiyorsunuz? Sizin ev arama izniniz var mı bakalım? Yoksa size sadece sahte bir pasaport mu verdiler? Bir de sahte doğum belgeleri mi düzenlediler? Öyle mi?

MİSAFİR: Bana balon! Ben sizin beni hatırlamadığınıza inanırım belki yapmış

olduğunuz iyiliği de unutmuş olabilirsiniz ... bu da mümkündür... ben buna da inanırını, çünkü biz insanlar her nedense bizden daha küçük olardan pek hatırlamayız; nedense, sadece bizden daha büyükleri hatırlarız genelde ... ben

buna inanıyorum ... ama beni hiç kimse göndermedi ve ben buraya kendim geldim! (Sessizlik)

Tepede, kilisenin arkasındaki o tepede, hani futbol oynadığımız o yerde, bir deli adam vardı... Nândi, hatırlıyor musunuz Nandi'yi? Kasketle dolaşırdı... ayağında da botlar olurdu ve yaz kış kısa paçalı deri pantalon giyerdibir de kareli gömlek giyerdi hep. Nândi ... deliydi, kaçıktı, ama kimseye zararı dokunmazdı... kırk yaşlarında vardı belki de ve bir gün gelip bizimle futbol oynamak istemişti, aramıza katılmıştı, futbol oynamıştık birlikte... Nândi'ye ne oldu biliyor musunuz, nerede şimdi? (Sessizlik)

MiSAFiR: Nandi'yi de hatırlamadığınızı söylemeyin bana!... O top oynadığımız araziye gittim^gittim ama oraya da bir şey inşa etmişler sonradan... ve orada güzel bir kız vardı... Zsuzsa... Zsuzsa Manda... çok güzel bir kızdı, biç kimse onunla çıkmaya cesaret edemiyordu: Zsuzsa'nın uzun güzel saçları vardı ve koyu kahveydi saçları... balık etinde bir kızdı, öyle çıtı pıtı bir şey ve bacakları da uzundu... ve sesi derinden gelirdi... sigara içiyordu çünkü... Zsuzsa Manda'ya ne oldu? (Sessizlik)

HANIM: Bu şu Zuszsa değil mi, hani yere göğe sığdıramadığın...hani şu gizlice ülkeyi terk etmiş olan kadın. O daha altmışlı yıllarda ayrılmıştı buradan? O değil mi sorduğu?

BEY: Kapat çeneni, sen ne biliyorsun ki?

MİSAFİR: Orada öyle ağaçlar vardı ki adlarını bilmiyorum onların, uzun ince ağaçlardı, onları yakmıştık bir keresinde ve sigara gibi içmiştik, hatırlamıyor musunuz?

BEY: Size bunları her kim öğrettiyse iyi öğretmiş... Ben bu tür yöntemleri bilirim. Siz bizimle orada asla futbol oynamamıştım, bunu size ezberletmişler.

MİSAFİR: Allahaşkına şimdi kim kalkıp da size casus göndersin ya? Yapmayın lütfen! Emekh' bir adam hiçbir şey yapmıyor, bütün gün burada bu delikte oturuyor, televizyon izliyor, sizden kim ne isteyebilir ki?

BEY: Siz onun ne olduğunu gayet iyi biliyorsunuz! Pazartesi, çarşamba ve cuma dışan çıkıyorum öyle mi? Siz bundan o kadar emin misiniz!... (Karısına dönerek) ...Sana söylemiştim, onun burada olduğunu biliyorlar demiştim! Arak biliyorlar

onun kim olduğunu!... Sorun değil bilsinler o zaman burada kalacaksınız bizimle, ben bu konuda ne gerekiyorsa yapacağım!

MİSAFlR: Ne biliyormuşum ben? Bilmiyorum sizin pazartesi, çarşamba ve cuma günleri nereye gittiğinizi ben bilmiyorum; bu beni ilgilendirmiyor da ... bu sizin özel işiniz...

HANIM: Erişteyi ısıtayım isterseniz...

(Kadın buzdolabından bir kap çıkarıyor onu ocağın üzerine koyuyor, ocağın altını yakıyor, oturup örgüsünü örmeye başlıyor)

HANIM: Yemeği de ocağa koydum ısınsın biraz diye...

BEY: Ben istemiyorum.

HANIM: Ben sana değil, onun için koydum.

MiSAFiR: Ben de istemiyorum, teşekkür ederim... bunun için gelmemiştim.

HANIM: Olsun siz yine de bir tadına balon derim.

BEY: istemiyormuş, duymadın mı!

HANIM:Yine de bu yemeği ısıtmak fena olmaz. Biraz ısıtmakta fayda var... Kahve istemez misiniz? Biz artık pek içmiyoruz, sadece sabahları içiyoruz. O da sütünü bol koyuyoruz, öyle...

MiSAFiR: Hayır, burada kahve çok sert oluyor, biz o kadar sert kahve içmiyoruz...

BEY: Haftada üç kez ben nereye gidip geliyorum?

MiSAFiR: Ben nereden bileyim?

BEY: Bilmyorsunuz demek? Bilmiyorum mu diyorsunuz (Gülüyor)... Ben bunun aslını sizden öğreneceğim. Bilmiyor musunuz sahiden?

HANIM: Kütüphaneye kadar gidiyor canım...

BEY: Sen kapasana şu çeneni!

HANIM: iyi de bilmiyormuş madem sen ne diye söylemiyorsun ona? Yok eğer biliyorsa o zaman zaten bildiği bir şeyi niçin söylemiyorsun ona?

BEY: Sen örgünü ör, duydun mu beni? ... Evin her tarafi süveter dolu,... Ben hayatımda süveter giymedim. Her yer süveter dolu bu evde.... Sen örmeye devam et ve çok konuşma.

HANIM: Yaptığım işin arttığını, ürediğini görmek güzel. Örnekler ördükçe artıyor... Fabrikada da gürültü oluyordu çok, toz da vardı, dört makine arasında gidip geliyorduk ama dokunan kumaşın tezgahtan çıkışını görmek çok güzeldi... onu görmek güzeldi... şimdi ben arak çoktan malulen emekli edildim; şimdi ise ilmeklerin nasıl çoğaldığını görüyorum elimdeki örgüme baktıkça, buna bakmak da güzel...

BEY: Sürekli örgü örüyor:...

(İhtiyar adam ayağa kalkıyor, odasına gidiyor, televizyonun sesi yükseliyor)

MİSAFİR: Nereye gitti şimdi?

HANIM: Eurosporta bakıyor...

(Bir iki dakika sonra ihtiyar adam odasından çıkıyor, elinde bir şey saklıyor gibi, mutfak kapısının girişinde durakstyor)

BEY: Buldum, oradaymış, yerindeymiş... şuna balon, siz.

(ihtiyar adam misafire bir tabanca gösteriyor)

BEY: Tabancayı... geri vermek gerekiyordu, verdim de emekli olurken ... ama benim yine de tabancam var... gerçi yasak ama bu tür bir tabancayı her yerde bulmak mümkün... şuna bakın!...

(ihtiyar adam tabancayla oymanaya başlıyor, tetiğine dokunuyor)

BEY: İşimi şansa bırakmayacağım, Rus ruleti de oynamayacağım, anlıyor musunuz?

MİSAFİR: Sizi soymaya gelmedim. Derdiniz ne?

HANIM: Aman sen de bey, yapma allahaşkına...

BEY: Kes sesini!... Siz Amerika'dayken de futbol oynuyor muydunuz?

MİSAFİR: Orada futbol yok, başka bir şey var, amerikan futbolu var, ragbi gibi bir oyun... şimdilerde orada daha çok kadınlar futbol oynuyorlar... futbol maçları da verilmiyor amerikan televizyonlarında...

BEY: Maçlar televizyonda gösterilmiyor mu?

MİSAFİR: Gösterilmiyor.

BEY: Siz oraya ne zaman gitmiştiniz?

MİSAFİR: Ne zaman olacak, elliyedinin başlarında!

BEY: Dünya şampiyonalarım da vermiyor mu televizyonlar?

MiSAFiR: Hayır. BEY: Siz Albâtleri

görmediniz mi? MiSAFiR: Hayır,

görmedim.

BEY: Gördes, Bene, Meszöly, Tichy, Solymosi, siz onlan izlemediniz mi?

MİSAFİR: Hayır. BEY: Peki ya Csikar Sandor'u?

MİSAFİR: O vardı, Tichy de vardı ben gitmeden evvel. Sadece onlar o zaman milli takıma alınmamışlardı, öyle değil mi? Machos bazen milli takıma giriyordu, ona ne oldu?

BEY: Bir keresinde Örneğin bir maç vardı. Macaristan...îsvicre maçı, sekiz sıfir bitmişti. Hatta Titi Göröcs de gol atmıştı hem de öyle bir gol ata ki! Oysa o pek o tür goller atmazdı, onu da mı görmediniz? MİSAFİR: Nerede nasıl görebilirdim?

(Sessizlik, thtiyar adam elindeki silahı gidip yerine koyuyor ve geri gelip yanlarına oturuyor)

BEY: Siz orada... Dışarıda ne yapıyordunuz?

MİSAFİR: Söyledim ya, mühendisim, çalışıyordum. Biz ellialtüılar orada burs aldık. Hangi üniversiteye gideceğimizi kendimiz seçebiliyorduk, o zamanlar bizi çok destekliyorlardı... bir yıl kadar dil öğrenmiştik, sonra da üniversiteye devam etmiştik ... orada üniversitede okumak buradakine göre daha kolay... ama sonra mezun olunca iş bulmak o kadar kolay değil... ben uzun zaman şanslıydım bu konuda... o zaman işte bunun ... altmışlı yuların başlarında... sonra seksenli yıllarda şey[recessztâpldu ... şimdi de sürüyor bu olayın etkisi... şirketi nasıl anlatayım buy out... bizden aldılar, el koydular. Evet el koydular... satın aldıilar sonra... başımızdakinin dışında hepimizin işine son verdiler... orada da insanların kaderine karışmak olmuyor, hatta bu imkansız... şans lazım. Şimdi epeydir benim bir işim yok, zaten artık yaşlıyım;: kursa gittim, eğitim seminerlerine de katıldım

... diyorlar oraya gittim orada üç diplomalı

f

olanlar vardı, katıldığım seminerlerde otuz yaşlanndaolanlar vardı ama

işsizlerdi... orada kapitalizm var... Ama benim bankada param var, açlıktan

ölmem, pension... nasıl diyorlar... emekli aylığım da var, emekliyim ve buraya gelirsem emekli maaşım daha fazla eder burada... üçbin dolar kadar birşey...

HANIM: Üçyözbin mi? O ne kadar para, ayda yirmibin mi? iyi, iyi para, o parayla insan rahat rahat geçinebilir.

BEY: Yıllık mı üçyüzbin? Forint mi?

MİSAFİR: Yıllık mı? Hayır, her ay.

BE Y: Ayda üçyüzbin? Forint mi?

MİSAFİR: Elbette. Aylık ikibin dolar. Çok fazla değil. (Sessizlik)

HANIM: Bir ayda mı?

MİSAFİR: Bir ayda. (Sessizlik)

MİSAFİR: Biliyorum, siz bunun onda birini bile almıyorsunuz, hem de ikiniz birlikte...biliyorum (Gülüyor)... Ama sorun değil, daha sonra gereceksiniz, bu sorun değil, önemli değil... hatta iyi...(Gülüyor) Düşündüm ki ben siz fazla zengin değilsiniz, düşündüm de, hatta arabanız da olsa bile o da hurda birşeydir sanırım.

HANIM: Vardı, bizim arabamız vardı ama masraflarını karşılayamadık. Varburg... güzel kocaman bir arabaydı... Varburg, rahat bir araba... sağa sola sallanıyor yalpalayaraktan giderdi ama... oturunca içine insan... ama herşey o kadar pahalı ki benzin, sigorta, taşıma vergisi...

BEY: Taşıt! Taşıt vergisi

MİSAFİR: Viheder. o dediğiniz şey viheder... Jökai'nin bir romanında da geçer bu söz... Londra'da bir keresinde, yetmişli yıllarda, bir sarrafla, kitapçıda bulmuştum o romanı, ve orada birkaç tane daha başka macarca kitap vardı. Jökai, Mikszat da vardı... satin aldım hemen... yeniden macarca kitap okumaya başladım. O zamana kadar okumamıştım çünkü o zamana kadar amerikalı olmak istiyordum; oraya uyum sağlamak için öyle yapmak gerekir sanmıştım ... (Gülüyor) ... oysa orada uyum sağlanacak birşey de yok aslında. Amerika'da

uyum! ... Ve o zaman işte kitap okumaya başladım: bu kelime çok hoşuma gitmişti, viheder ...anlamadım ve ne anlama geliyor diye sözlüğe baktım ama bulamadım ... sonra bunun için, kitap okurken kullanmak için bir de sözlük aldım. O sözlüğü Türkiye'deyken almıştım, düşünsenize orada, Türkiye'de ingilizce...

Macarca sözlük vardı. Düşünebiliyor musunuz bunu... viheder ...diyerek dolaştım günlerce ama beynimde sürekli oyunlar oynayan bu sözün yerine bir şey bulamadım ve orası boş kaldı, karşılığı boştu... bir sürü macarca sözcüğün karşılığı artık boş kalmaya başlamıştı beynimde ... beynim boşalmış gibiydi... korktum herşeyi unutacağım diye çok korktum... ve Macarca kitaplarımı gittiğim her yere götürdüm. Verne'yi de götürdüm beraberimde yanımda. Mısır'dayken bir keresinde Mâtyâs Sândor'u okuyordum çünkü onun kahramanı bir macardı... ve ben onu okuyordum, Macarca... şimdi yeniden okudum aynı kitabı buraya gelmezden önce ve çok şaşırdım Macarca okumak istediğime. Macarcamı tazelemek istedim buraya gelirken yanımda macarca kitap getirmedim. Düşündüm ki burada birkaç macarca kitap alınm ama burada gördüğüm kadarıyla Macarca kitap bulup almak imkansız neredeyse. Macaristan'da!? ...Burada dünyanın her yerinde alabileceğiniz bir sürü ıvır zıvır konulardan söz eden, anlamsız kitapları bulabilirsiniz ama Macarca kitap bulmak mı? ...Jökai ya da Mikzsâth kitabı almak için kaç dükkan dolaşmak gerek biliyor musunuz? A jövö szâzad adlı roman neden yok kitapçılarda? ....viheder... Şimdi de Peşte'de sokaklarda yürüyorum ve kulak kabartıyorum ve eğer macarca sözler kullanarak konuşan birilerini görürsem şaşırıyorum. Bir zamanlar, eskiden hani altmışlı yıllarda daha önce hiç Avrupa'da yaşamadığımı hissetiğim bir dönem olmuştu ... ve hiçbir zaman Macaristan diye bir ülke yok diye hissetmiştim, ve ben de o ülkenin içinde kendimi hayal edemedim öyle bir yer yok, bunu ben uydurdum diye düşünmüştüm: benim bir geçmişim yoktu ... tuhaftı... iyi bir duygu değildi... Viheder... sonra anlaşıldı bunun ne olduğu... damp... ingilizcedeki damp, viheder'in karşılığı olan sözcük: oisonous damp... choking damp... sadece ingilizcede bu biraz daha sulu bir ifade... BEY: çivft değil... viheder...

HANIM: Viheder? Ne demek o? Amerikan bir şeyi mi, nedir? MİSAFtR: Bir çeşit maden türü. Jökai'nin bir eserinde de geçiyor. Fekete gyftnântok /kara elmaslar/ adlı eserinde. Güzel bir sözcük. Viheder. (Sessizlik) HANIM: (Ayağa

kalkıyor ve ocağın altım kapatıyor) ...Şimdi size biraz vereyim mi? Çünkü ısındı.

MİSAFİR: Hayır istemiyorum, teşekkür ederim ...viheder...

HANIM: Yemek soğuyacak ama. BEY: İstemiyor işte,

duymuyor musun?

MİSAFİR:Uzun zaman hiç kimseyle Macarca konuşmadığım için bir sûre sonra Macaristan diye bir ülke yok, benim bir vatanım yok, geçmişim yok diye düşünmeye başlamıştım, istemiyordum da olmasını, çünkü ben amerikah olmak istiyordum ...(Gülüyor) sanki öyle birşey varmış gibi. BEY: Orası zaten hiç kimsenin vatanı değil aslında.

MİSAFİR* Evet, Amerika, koca bir yalan aslında...orada herkes kendi gettosunda yaşıyor...elinden geldiğince koşullara katlanmaya calısaraktan...ve herkes yalnızlıktan delirmek üzere... gerçek bir amerikah yerli bir kadınla evlendim, Denver'den. Babası çiftçiydi... Ne diye evlendim o kadınla? (Gülüyor) Amerikalı bir ailem olsun istiyordum! Oğullarım daha iki yaşındayken televizyonun önüne oturmaya başladılar ve tamam: salak birer amerikah oldular... hiçbir şeyden anlamazlar...değil Macaristan'ın, onlar, Avrupa'nın bile nerede olduğunu bilmiyorlar... bana hiç benzemiyorlar... tabii ne diye benim gibi olsunlar ki ayrıca (Gülüyor) ...Orada gençler onalü yaşından sonra evden ayrılıyorlar ve herşey tamam (Gülüyor)... orada bir deyim var: babası mülteci olan akıllı kişidir der amerikalılar... ama benim oğullarım akıllı değiller işte!... (Gülüyor) ... Bir keresinde büyük oğluma, gittim, torunum dünyaya geldiğinde; kapıyı çaldım, içeri girmeme izin de verdiler, ama orada öyle haber vermeden gitmek söz konusu değil... torunumla bir yanm saat kadar oynadım. Bu kadarına dayandılar ve ben sonra kalkıp bir otele gittim, bir oda tuttum: orada habersiz birine misafirliğe gidemezsiniz, buradaki gibi değil orada. ... Boşandığımızda annelerinin yanında kalmıştı çocuklar, evimi onlara bırakmıştım, herşeyimi ... ama karım yani eski karım da görmüyor artık onları... ne diye görüşsün?... Yeniden koca bulup evlendi ve Kazakistan'a gittiler ve orada iki çocuk evlat edinmiş duyduğuma göre ... Rus mudur yoksa asyalı mı bilmem ama şimdi çocuklar amerikan vatandaşı

olacaklar...orada ucuzmuş evlatlık almak: macar çocuk almak istemedi, ben yeterliydim ona... (Gülüyor) ... Birilerini pohpohlamak gerekiyor, oyalanmak, vakit geçirmek için almış çocukları!... Çocuk sahibiydi ama onu sevecek çocuğu

yoktu, o da gitti o çocukları evlat edindi! (Gülüyor) ..Ama sonra o çocuklar da televizyonun önüne geçip bütün gün tlevizyon seyretmeye başlarlarsa o zaman onların da canı cehenneme! Onlar da onu terk ederse! ...Ah işte o zaman kendisine bir köpek alabilir, Ula da birini sevmek istiyorsa! (Gülüyor... sessizlik) HANIM: Bizim bir köpeğimiz vardı...eski evimizdeyken...ama buraya getiremedik, çünkü burada yasaktı değil mi?... Biz de onu komşuya bıraktık. Beyim dedi ki: „ Bir daha oraya dönmeyiz, arkamıza bakmayalım, asla arkamıza, geçmişimize bakmayalım, sadece önümüze bakalım." öyle demiştin değil mi bey? ...öyle işte... sonra da bir daha hiç görmedik köpeğimizi... (Yaşlı adam ayağa kalkıyor, odasına gidiyor yine)

HANIM: O köpeği aslında çok seviyordu... ama bir kere asla dedi ya... çünkü o sadıktır, sevdiklerine karşı çok sadıktır... gayet doğal, sadık bir hayvandı köpeğimiz MiSAFiR: Evet..

HANIM: Köpek için beyim bugün bile çok üzülüyor, hem de çok. Komşu kadın ondan korkuyordu ama aslında ona hiç zarar vermemişti ... kocaman bir köpekti, belki görüntüsü korkutuyordu ama öyle göründüğü gibi değildi.... O yaşlı kadını biz öldürmedik, o konuda biz bir şey yapamazdık. Biz oraya gönderilmiştik, yaslı kadının evine yerleştirmişlerdi bizi ama kadına da bir oda kalmıştı, evinin bir odasında o yaşayacaktı; çünkü bizim çocuğumuz vardı. Çocuklu olunca evin iki odasını bize vermişlerdi ama biz yaşlı kadini hiç bir zaman üzmedik, başkaları gibi davranmadık. O zamanlar öyle evlere genelde polisleri oturtuyorlardı, hak sahiplerinin ellerinden aldıktan evlere ama o kadını evinden çıkartmamışlardı; o kendi evinde kalmıştı. Sadece bizi oraya taşımışlardı... bir yerde oturmak gerekiyordu sonuçta öyle değil mi? Bize bir ev lazımdı, başımızı sokacak bir ev... Çocukla ne yapardık!.. Ve biz yaşlı kadını çalıştırmıyorduk başkaları gibi, evin işlerini ona yaptırmıyorduk. O evinin hizmetçi odasında oturuyordu, eski düzende onun hizmetçisinin kaldığı odada o yaşıyordu şimdi.... Kadın herşeyi gasp eden türdendi ama biz yine de onu üzmedik. Sonra kısa bk sfire sonra öldü zaten... ama biz hiç kavga etmedik, hiç tartışmadık onunla; onu dövmedik. Başkaları dövüyorlardı asıl ev sahiplerini, kavga ediyorlardı onlarla, sarhoş olup evi ateşe

verenler bile oluyordu ya da parkeleri söküp yakanlar da; ama bunları yapanlar geri kalmış insanlardı, böyle şeyleri yapanlar birşey görmemiş, cahil kimselerdi, ama biz asla öyle birşey yapmadık. Sonra da işte orada.... nerede kalmıştık... ha evet köpek, köpeğimiz vardı. Ne zaman ki bu daireyi verdiler... ama o zaman buraya köpek getirmek söz konusu değildi, zaten hayvana eziyetten başka bir şey vermezdi burası, köpeğimizi orada bıraktık maalesef... (Sessizlik) MİSAFİR: Bahçeli bir eviniz olunca... bir köpeğiniz de olur! HANIM: O çok akıllı bir köpekti, hayvan sözden anlıyordu, öyle hizmet ederki ki... Beyim hep onu gezdirmeye çıkartırdı, oysa orada bahçe de vardı... başkasıyla çıkmazdı köpek: beyim taşlan atardı, sopalan, o da gidip geri getirirdi ona ama başkasına getirip vermezdi, kızıma bile vermezdi... Yaşh kadını ölünce biz demettik. Bizi onun evine göndermiş olmalarından biz sorumlu değildik ki... bizim elimizden gelen birşey yoktu... Çok güzel bir cenaze töreni yapmıştık ona, sadece papaz yoktu orada, ihtiyar kadın öyle istemişti ve biz de vasiyetine uyduk, papaz gelmedi cenazeye, biz toprağa verdik onu...

BEY: (Odasından çıkıp mutfağa geliyor, kapının önünde duraksıyor) Ben o eski düzenden asla kendime bir kazanç elde etmek için bir çaba sarfetmedim. Hiç bir kazancım olmadı benim, iki odada üç kişi yaşıyorduk biz, teyze de tek basma olduğu için bir odada kalıyordu, bu adildi! Şimdiki gibi değil, şimdi yüzmilyonlar verilip köşkler villalar yapılıyor, bunları burjuvalar yapıyorlar hem de bizim paramızla. Ama göreceksiniz, çok yalanda her şeyi yeniden devletleştirecekler ve o zaman yeniden herkes eşit olacak ve kalabalık aileler küçücük deliklerde sefalet çekmeyecekler. Bu böyle devam etmez, gün gelecek onların elinden alınacak o köşkler, villalar, sana diyorum... (Sessizlik)

HANIM: Soğdu, yemek soğdu. Soğuyacak demiştim size. Yeniden ısıtayım mı? (Sessizlik) Tamam ısıtayım yenidea (Kadın yeniden tencerenin altını yakıyor, yerine oturuyor ve örmeye devam ediyor)

MİSAFİR: L&İa'yı zehirlediklerini yazmıştı annemle babam bir mektupta 1959'da, o zamanlar Leda'yi zehirlediler diye yazabiliyorlardı mektuplarda.

Köpeğimizi... benim yüzümden... ülkeden firar edenlerin akrabalarını, yakınlarını rahatsız ediyorlarmış bazı hayvanlar... Lecla'yı köpeğimizi daha 57'de

zehirlemişler ama bizimkiler bunu bana ancak iki yıl sonra yazabilmişlerdi...

(Sessizlik)

BEY: Senin yüzünden annenle babanı üzmüşler mi, onlara zarar mi vermişler? Birisi onları üzecek bir şey mi yapmış? Baslarına kötü birşey mi gelmiş?

MİSAFİR: Nereden bileyim ben, burada mıydım? Burada olamazdım, gelemezdim ki! Olmuş olsa bile o zaman bunu bana yazamazlardı, anlatamazlardı değil mi? Her mektup yurtdışına çıkmadan evvel açılıp okunuyordu, öyle değil miydi? özel günlerde onlara hediye paketleri bile göndermedim başlarına bir dert açmasın diye... Ama şimdi sokağın bile yerinde olmadığını görünce şimdi anladım, onları neyin öldürdüğünü anladım! Ben sadece yeni adresleri olduğunu biliyordum ama bilmiyordum, evimizi yıktıklarım bilmiyordum! öldürdüler onları, iki yaşlı insanı evinden atarak öldürdüler demek ki, bütün hayatını orada geçiren iki yaşlıyı başka yere gönderip öldürmüşler meğer! O evde geçmişti onların bütün ömrü, o küçük bahçede! Şimdi anladın ne olduğunu! Bu onlar için ne anlama geliyormuş şimdi anladım!

BEY: Biz evler yeni yapak! Binlerce ev yaptık, insanların yaşayacakları bir yer olsun diyerek! Şimdi hiç kimse insanlara yaşayacaktan evler inşa etmiyor!

MİSAFİR: Ben hep o evin hayaliyle yaşadım yıllar boyu... düşünün sizi de öyle bir evde hayal etmiştim!., bizim evimiz gibi bir evde yaşadığınızı düşünmüştüm hep!... Buraya dönecektim ve sizi öyle küçük bahçeli bir evde bulacağım diye hayal etmiştim. Benim ailem öyle bahçeli bir evde oturuyor orada...

HANIM: Siz bahçeli bir evde mi oturuyorsunuz?

MİSAFİR: Ben mi, hayır değil, ama siz ... bir de ne göreyim siz on katlı bir apartmanda oturuyorsunuz... Harlem'in kenar mahallesi gibi bir yerde... benim ailem böyle bir yerde yasasın, bu korkunç...

BEY: Ne ailesi, nasıl yani? Sizin burada da mi bir aileniz var?

MİSAFİR: Benim buradaki ailem sizsiniz! Anlamıyor musunuz? ...Anlamıyor

musunuz? (Yüksek sesle gülüyor) Söyler misiniz özellikle Peşte'de ne zamandır uçak iniyor... uçaklar... uzun yoldan gelen birisi evde birisinin onu beklediğini bilir... beni asla hiç kimse havaalanında beklemedi, dünyanın hiçbir yerinde kimse beni karşılamadı... ama uçak Peşte'ye inmeye başladığında, sevindim, beni

burada bekleyen birileri var diye sevindim. Siz bekliyordunuz beni!... Siz bundan habersizdiniz ama ben biliyordum beni beklediğinizi, şimdiden sonra sizin beni bekleyeceğinizi biliyordum!... Çok sürmez öğreneceksiniz her şeyi... o zaman öyle sevindim ki... ama bir tek ev, evi böyle düşünmemiştim: evinizin bizim Köbanya'daki evimiz gibi bir yer olduğunu hayal etmiştim hep; böyle daracık bir mutfak, küçücük bir ev...

HANIM: Orada, beyimin otuduğu yerde eskiden idler vardı, ama onu yıktık, burada daha rahat oturalım diye...

MiSAFiR: Ama yakında öyle bir eviniz olacak... advertisse... ments'e baktım, birkaç tanesine telefon ettim bile, öyle çok pahalı değiller... güzel, geniş bir eviniz olacak yalanda.

BEY: Ne evi? Ne, hangi mutfak? Ne ailesi? Ne diyorsunuz siz?

MÎSAFÎR: (Ceplerim karıştırıyor. Cebinden katlanmış bir kağıt çıkartıyor, düzeltiyor ve masaya koyuyor). Bu draft ... plan, taslak. Yakında böyle olacak evimiz... Şimdi otelde kalıyorum. Garip bir şey ama... ve pencereden Huda'yı görüyorum oradan ... Peşte'deL. Ama orada fazla kalmayacağım, bu ev hazır olana kadar, bu gibi bir evi de kısa sürede halletmek mümkün... henüz vaktim olmadı... dünyanın her yerini dolaştım ve hep otelde geçti ömrüm.... Birisi Ötekinden farksız, eğer insan pencereden dışan bakmazsa o zaman hepsinde aynı şeyi görüyorsunuz, bir otel odasında tek basma geçti ömrüm... farklı yerlerde olsa da insan, gecelediği mekan hep aynı... her yerde, insanın olduğu her yerde otel ve yalnızlık var... hapishane... solitary confinement... aynı tip beyaz adamlar, aynı tarz kafeslere kapanmış insanlar... hapishaneden farklı olarak otelde kalanları gözleyecek birisi yok sadece. Bu öyle garip bir şey ki, hayalet gibi... ve her yerde primitif ingilizceyi konuşuyor insanlar... korkunç birşey...

BEY: Anlamıyorum, siz ne istiyorsunuz? Bizden ne istiyorsunuz?

MİSAFİR: Minnetimi... borcumu Ödemek istiyorum, neden anlamıyorsunuz?!

Brave deed... Siz bana bir zamanlar büyük bir iyilik yaptınız diye değil, gerçekten başka sebebi de var, yani ben sizin için birşeyler yapabilecek durumdayım. Emin olun başka bir niyetim yok...

(Anahtar sesi, sonra kapı açılmaya çalışılıyor)

BE Y: Anahtarı üzerinde mi bırakmışsın yine?

HANIM: Yooo....Bu kızım, tavuk yemeği için geldi...

(Kadın ayağa kalkıyor, örgüsünü bir kenara bırakıyor, kapıyı açıyor, içeri 35 yaşlarında yorgun bir kadın giriyor, elinde bir poşetle... eğer gerçekten gerekirse burada biraz ara verilebilir)

KADIN: Selam.

HANIM: Selam.

KADIN: (Poşeti buzdolabının üzerine bırakıyor, mutfağa bakıyor başını uzatıp, eşikte duruyor)

KADIN: Selam, iyi günler.

MlSAFtR: (Ayağa kalkıyor) İyi günler... (Sessizlik)

HANIM: Bu bir sigortacı, yabancı...

MİSAFİR: Ben sigortacı değilim!

HANIM: O değilse o zaman cenaze işleriyle uğraşan birisi, ya da ne bileyim ben neyin nesi.

MİSAFİR: Hiç birisi değilim!... Mühendisim.

HANIM: Babanı 1956'da o kurtarmış...

MİSAFİR: Hayır, tam tersi!... O benim hayatımı kurtarmıştı!

KADIN: Ne oldu? Baba!

(Yaşlı adam tek bir söz söylemeden odasına gidiyor, kapıyı çarpıyor. Sessizlik. Mutfaktakiler konuşmuyorlar, içeriden spor kanalının sesi geliyor)

HANIM: Bu adam nedir bilmiyorum, ama bu misafir... seni tanıyor...

MİSAFİR: Tanımıyorum, sadece arabadan gördüm, uzaktan.

KADIN: Beni mi?

MİSAFİR: Sizi ...ben sizin babanıza karşı olan şükran borcumu ödemek için geldim buraya. Sizin babanız bana karşı çok iyi davranmıştı o zaman... hayatımı kurtarmıştı, 57'de... ama nedense şimdi bunu hatırlamak istemiyor bir türlü... ya

da belki de gerçekten hatırlamıyor...

KADIN: Babam mı hatırlamıyor?

HANIM: Boşanmış bu adam, kağıdı bile var elinde... onun evi de varmış orada...

arabası da vardır mutlaka...

MiSAFiR: Var, hepsi var, gemi gibL.eski bir Oidsmobile... onun içine her şeyi dolduruyorum, onunla taşınırım genellikle... trunk... çok büyük, herşey içine sığıyor, eşya koyulan yer, trunk:

KADIN: Bagaj mı demek istiyorsunuz?

MİSAFİR: Ha evet bagaj!... Çok eskiden beri, uzun zamandır Macarca konuşmadım. Buraya geleli de pek kimseyle konuşmadım. Kiminle konuşayım? Kimse yok ki konuşacak! Şimdi iyi oldu böyle sizinle, yıllardır hiç kimseyle bu kadar uzun süre sohbet etmemiştim. Burada insanlar pek İngilizce konuşmuyor...Orada ise onlar kimseyle konuşmazlar... onlar dayanabiliyorlar konuşmadan yaşamaya ... how are you doing ve Amerika'da insanlar karşılaştıklarında birbirilerine sırıtıyorlar, gülümseme bile yüzlerindeki ifade; ve bu onlar için normal, onlarla pek sohbet olmuyor... ben de kendi kendime konuşuyorum ama korkmaya başladığım zaman. Bunun için psikiyatriste de gittim. Dedi ki eğer bana iyi geliyorsa kendi kendime konuşmaya devam etmeliymişim, bunun kimseye bir zararı olmazmış... düşüncelerimi teybe kaydetmemi ve sonra dinlememi söyledi... orada psikiyatristler aklı başında insanlar aslında... demek ki bagaj. (Sessizlik)

KADIN: Siz amerikalı mısınız?

MİSAFİR: Amerikalıyım.

KADIN: Peki bizden ne istiyorsunuz?

MİSAFİR: Eski bir minnet borcumu ödemek için geldim buraya, sizin babanızın bana yaptığı eski bir iyilik için. Beni... beni alıp hapse atabilirlerdi, ama sizin babanız geceyansı bize geldi ve bana hemen ortadan kaybolmamı söyledi ve ben de Ülkeyi terk ettim o zaman, kaçtun.

HANIM: Kaç çocuğunuz vardı? Ne demiştiniz iki miydi?

MİSAFİR: İki... yıllar var ki görmedim onları...

HANIM: Emekliydiniz değil mi?... Ama baksana adam kendine iyi bakmış kızım,

değil mi?

KADIN: Siz kaç yaşmdasınız, babamla aynı yaşta mısınız?

MİSAFİR: Ellisekiz yaşındayım. Babanız benden birkaç yaş daha büyüktü sanırım... (Gülümsüyor) Gerçi şimdi de bana göre biraz daha yaşlı duruyor gibi.

KADIN: En azından on yıl eksik, hatta daha fazlasını da söyleyebilirsiniz rahatlıkla... yaşınızdan daha genç gösteriyorsunuz...Sizm orada insanlar pek kolay kolay yıpranmıyorlar herhalde. Ben otuz beşimi geçtim ve sanki altmış yaşında gibi görünüyorum.

MİSAFİR- Yok canım o kadar da değil!...

KADIN: Peki babama olan minnetinizi nasıl ödemek istiyorsunuz?

WÛSAFtR:(Gülüyor) Sürpriz... çok iyi bir şey buldum bunun için aslında... sizin gelmenizi bekledim, açıklarken sızın de burada olmanını istedim.

KADIN: Beni mi beklediniz?

MİSAFİR: Sizi bekledim... siz onların kızısınız...

HANIM: Boşandı, kocasından ayrıldı kızım... sen de boşanmışsın... senin evin var mı?... Onun arabası var... senin de herşeyin var, onun da var, ama...

KADIN: Anneciğim, yapma! Çok rica ediyorum, böyle konuşma!

HANIM: Neden ama? Senin işin var, evin de var... hala genç sayılırsın. O kadar yaşlı değilsin... Aranızda kaç yaş var ki?... Ne demiştiniz, 56 mı?

MİSAFİR: Ellisekiz yaşındayım.

KADIN: Anne! Çok rica ediyorum sus artık! ... Hazır mı, şu, neydi, biberli, patatesli her neyse..

HANIM: Biberli tavuk yemeği. Dün sana söyledim ya telefonda. Hazır tabii.

KADIN: Tamam biberli tavuk yemeğimi alayım ben. Ver şu yemeği de ben de gideyim, acelem var, bir sürü işim var yapılacak...

MİSAFİR: Acele etmeyin... eğer babanız odasından çıkıp buraya gelirse ben şimdi hemen açıklayacağım herşeyi... bekleyin, pek fazla sürmez...

KADIN: Babam eurosportu izliyor. Babam bütün gün eurosportu izliyor. Eurosport izlemekten kör olacak yalanda.

HANIM: O burada bununla vakit geçiriyor, dışarıda başka yerde eurosport izlemez o.

KADIN: Babam kütüphaneye gider ve bir de eurosport izler... gözleri kör olacak o yüzden... delirmiş... herkes çıldırmış... Sİz ne iş yapıyorsunuz?

MİSAFİR: Mühendisim daha evvel de söylediğim gibi yollar, köprüler yaparım, dünyanın yansını dolaştım işim gereği.

KADIN: Bu iyi, iyi kazanıyorsunuzdur değil mi?

MiSAFiR: Şimdi iyi para kazandığımı söylenemez çünkü bir süredir işim yok, ama emekli maaşım var. Sonuçta da...

HANIM: Emeklilik maaşı üçyüzbürdedi. Ayda! iyi değil mi?

KADIN: Üçyüzbin mi?

MiSAFiR: İkibin dolar, macar parasıyla o kadar ediyor.

KADIN: Şimdi daha fazla eder, ayarlıyorlar zaman zaman, günlük kuruna bakmak lazım.

HANIM: Çok iyi hesap yapar, kızımın kafası çok çalışı, o muhasebecidir.

KADIN: Dolar şimdilerde ne kadar? 154 mü? O zaman bu üçyüzsekizbin forint eder. Ayda. ...Yılda?... Üç milyon yediyüzbin değil mi?... Emekliliğiniz o kadar mı? Peki bu kadar parayla yatinm mı yapıyorsunuz?

MiSAFiR: Yoo, niye ?

KADIN: Yatırım yapmak lazım o kadar parayla! Neden yatırım yapmıyorsunuz? Benim o kadar param olsaydı ben yatırım yapardım! Parayı işletmek gerek! Bankalar o kadar faiz vermiyor, pek birşey kazandırmıyor müşteriye! Diyorlar ki dışanda borsada oynamak kolaymış... çünkü o aniden yükselebiliyor... yirmi yılda iki katma çıkartmak mümkün o zaman parayı. Riske girmeden! Ama burada henüz bunu yapamıyoruz.

MiSAFiR: Öyle mi? Ben hiç borsa işiyle ilgilenmedim....

KADIN: Neden?

MiSAFiR: Niye?

KADIN: Şimdi siz buraya mı döndünüz, yerleştiniz mi, yerleşecek misiniz?

MiSAFiR- Henüz değil, ama...

KADIN: Biliyor musunuz nerede para var? Bana balon, siz beni dinleyin. Benim sadece sermayem yok, nakit param yok ama eğer olmuş olsaydı... paranın para getirdiği şey nedir bilir misiniz? Yabancılarla ortak şirket kuracaksınız .....şirket,

yabancı şirketlerin, onların vergisi daha düşük ve örneğin Ukraynalılara güvenlik sistemiyle ilgili bir sürü şey satmak mümkün! Şimdi herkes onun peşinde, müthiş para var o işte! Yüzde yüz karla başkasına devredebilirsiniz payınızı! Dikkat edin, bakın ne diyeceğim. Böyle bir şirket kurmak da mümkün, bankadan kredi talep

etmek gerek, ama burada değil, çünkü bizde kredi faizleri acayip yüksek, %35 bir de buna rüşvet., yani bankadakileri de görmek gerek... ama siz bir USA vatandaşı olarak dışarıdan kredi talebinde bulunabilirsiniz... ve böyle bir şirket., ya da şey de yapılabilir ofishore işi de olabilir... hatta o daha da iyi... altı ayda ana parayı dört katma çıkartmak mümkün... benim fikirlerim van ancak param yok maalesef... sizin henüz burada bir şirketiniz yok değil mi? MiSAFiR: Yok.

KADIN: Bakin, şu pilot oyunları var, onlar çok revaçta bugünlerde... ancak bu oyuna geç yani sonradan katılanlar için tehlikeli bir oyun... ama zamanında bu işe girenler kısa zamanda müthiş para kazanıyorlar!... ama oradan ne zaman çıkmak gerektiğini de bilmek gerekiyor... ve bir de şu yatırım fonları var, ve onları vergiden düşmek mümkün...

HANIM: Erişte var yeni ısıttım, ona teklif ettim ama yemeyeceğini söyledi, sana vereyim mi, götürür müsfin?...Şimdi sıcak, istemez misiniz? KADIN: Ne, neden söz ediyorsun anne ya? MiSAFiR: Hiç...yok birşey, tamam... HANIM: Soğuyacak, erişteden yemiyor musun?

MiSAFiR: Şimdi ben burada yeniyim. Orada şu ana kadar tahammül edebildim, dayanabildim; ama zordu. Bir süre iş bulamadım, çünkü orada kulandan sonra insanlara yaşlı diyorlar.... Kursta bir adam vardı, üç tane diploması vardı adamın... bazen onunla gidip bir iki kadeh birşey içiyorduk: onun kızı ölmüştü, kan şeyi kanser... bilmiyorum nasıl diyorsunuz burada... lösemi ... kızı işte o hastalığa yakalanmış, tedavi etmişler ama sonra ölmüş... yani insan orada da ölüyor...O adam o insanlardan intikam almak istediğini söyledi... çünkü kızını tedavi edecekleri ilacı bulan yokmuş, öyle bir ilaç icat etmediler diye intikam almak istiyormuş herkesten ...çünkü eğer disannament olsaymış... nasıl diyorsunuz... silah yerine neden ilaç üretmiyorlar, geliştirmiyorlar diyordu ... o zaman kızı yaşıyor olacaktı... ve aklına şu fikir gelmiş: kendisine AİDS bulaştıracak bir ilişki yaşayacakmış ve kızının ölümünden sorumlu tutttuğu herkese bulaştıracakmış bu hastalığı... bunu karısıyla da konuşmuş ve kadın buna razı olmuş...Bilim adamlarına, jumalistleri

de, hatta poltikacılara bile bu hastalığı bulaştırmak

istiyormuş, öç almak için...Ben, önce şaka yaptığım sanmıştım ama ciddiymiş... daha sonra AIDSin biraz karışık bir İş olduğuna karar vermiş ve bu sefer onun yerine mektup bombası ile intikam almayı düşünmüş. Bu bombalı mektupları kendisi yapıp sonra bunları kızının ölümünden sorumlu tuttuğu kişilere göndercekmiş... Internette bu bombaların nasıl yapılacağı yazıyormuş, öyle dedi ... ve donwload yapmış bilgisayarına bu porgramı ve bombalan yapmaya başlamış. Çok yetenekli birisiydi, bir sürü diploması vardı, akıllı bir herifti, ama işi yoktu işte zavallının. O da artık ellsini geride bırakmıştı ve Amerika'da o yaşta birisinin iş bulması neredeyse imkansız... sonra bir müddet kursa gelemez ödlü, bilmiyorum hala birilerine bombalar gönderiyor mu... bu intikam şekli beni sarsmıştı. ... Benim çocuklarım yaşıyorlar, hayattalar, ama yine de sanki yoklar gibi... herkesin hayan mahvolabilir böyle bir şeyle. O zaman o durumda kim sorumlu bu felakaderden?... düşündüm ve ben de birinden intikam almak istiyorum dedim.* iyi de kimden neyin intikamını alacaktım?... O "»»nyın, işi başka türlü ele aldım, olaya iyi tarafından bakayım dedim, olumlu bir şeyler yapmak istedim ve hala mümkün iken minnet borcum olanlara karşı sorumluluğumu yerine getirmek istedim; ve bunun için de... öncelikle babanıza teşekkür etmek istedim. Bana eskiden büyük bir iyilikte bulunmuştu. (Sessizlik) HANIM: (Ocağı söndürüyor) Yine de eğer istersen yemek, söyle...eğer yemek isterseniz siz de söyleyin,

KADIN: Babam yüzünden mi geri döndünüz? Macaristan'a babam yüzünden mi döndünüz? MİSAFİR: Evet.

HANIM: Baban hatırlamıyor, hiçbir şeyi hatırlamıyor... ben de bilmiyorum çünkü o zamanlar biz babanla tanışmıyorduk bile, yani biz ancak 58'de tanışmıştık.

KADIN: Macaristan'da bir yakınını? var nü, ailenizden kimse var mı? MİSAFİR: Var. Bir ailem var burada aslmda.(Gü/ı0w-) ...Siz gelmeden evvel annenizle babanıza da söyledim, onların benim ailem olduklarını söyledim onlara, ama bunu anlamadılar.

HANIM: Benim kardeşim, benim erkek kardeşim senin dayın oluyor, onun çocukları yani senin kuzenlerin benim akrabalarım; ama ben şu adamı tanımıyorum, hayatımda bir kez bile görmedim şurada oturan şu adamı... yoksa kamı yüzündenini?...

MiSAFiR: (Gülüyor) Eski karım Denverli bir çiftçinin kızıydı... o bir WAPS idi... eski karımdan dolayı mı! ...Yapmayın allahaşkına, hiç olacak şey mi?!...

KADIN: Siz nasıl düşfinfiyorsunuz? Amerikalı bir amcamız mı olsun diyorsunuz yani ben pek anlayamadım da?

MİSAFİR: Amerikalı amca mı? (Gülüyor, gerilmeye başlamış bir halde) Evet öyle birşey de diyebiliriz.

(Kadın anesinin yerine oturuyor. Annesi de lavabonun önünde ayakta dikiliyor)

KADIN: Benim bir kızım var, lisede...

HANIM: Biliyor.

KADIN: Nereden biliyor?

HANIM: Şey, ben anlattım ona. Güzel kız. Sen de güzel bir kızdın. Ben de güzel bir kızdım

KADIN: Okula gitmeyi sevmiyor, ders çalışmaktan hoşlanmıyor... dersleri kötü... ama yurtdışında bir süre kalıp bir dil öğrenebilir sanırım; burada öğrenemiyor, ama yurtdışında daha kolay öğrenir, yerinde yani... gerçekten güzel bir kız... bilmiyorum, yanımda bir resmi de yok, olsaydı size gösterirdim. HANIM: Misafir odasında, komodinin içinde bir sürü var... ama şimdi baban orada eursportu izliyor...

KADIN: Güzel kız, gerçekten güzeldir kızım... bir yıl dışarıda okula gidebilir sanırım ya da bir dil kursuna... o zaman elinde bir şey olur başlamak için başka şeylere... güzel kız, boyu poşu yerinde, yirmi yasinda bile sanabilir bilmeyenler... öyle modern bir kaz ki benim kazım, disko, her şey var onda, bugünkü kızlar çok fazla özgürler ve çok şey biliyorlar. O henüz körpe bir gül goncası aslında... bence yaşça büyük erkekleri de seviyor, çünkü zavallının babası olmadı ki doğru dürüst...

çünkü ben o küçükken boşandım, ve o baba sevgisinden yoksun kaldı ... biliyor musunuz bunun nasıl birşey olduğunu?...

MİSAFİR: öğrenirim gerekirse, nasıl olsa bir süre sonra birkaç aylığına bana gelirsiniz, beni ziyaret edersiniz.

KADIN: Kimler?

MİSAFİR* Sizler. Babanız, anneniz, siz ve de kızınız elbette... eğer başka akrabanız yoksa, o zaman siz gelirsiniz. Ben yol parasının öderim. (Sessizlik)

MİSAFİR: Bu, sizin için yapabileceğim en az şey.

KADIN: (Ayağa kalkıyor, babasının odasına doğru gidiyor ve kapıyı açıp içeri girecekken sesleniyor) ..... Babaaa, gelsene buraya, çık şu odadan hadi gel buraya!

(Yaşlı adam bir iki dakika sonra odasından çıkıyor kolunun altında bir evrak çantası var)

KADIN: Babacığım, bu adam,... bizi Amerika'ya davet ediyor!

BEY: (Gülümsüyor manalı manalı) Kimse göndermemişti ha sizi bize! iyi kafa buldunuz bizimle.

KADIN: Ne?

BEY: Bunlar çok iyi biliyorlar, kime gideceklerini biliyorlar. Bunlar kimden korkacaklarını da biliyorlar.

KADIN: Babacığını çok rica ediyorum!... Hiç gereği yok, şimdi gereksiz... babacığım bu adam sana birşey için teşekkür etmek istiyor!

(Yaşlı adam yerine oturuyor, çantasını açıyor, içinden kocaman, kaim ciltli bir defter çıkartıyor ve bir de mürekkep kalemi, bunları masaya koyuyor. Kızları iç çekerek annesinin yerine oturuyor.)

BEY: Buyrun, işte burada.

(Kimse konuşmuyor. Yaşlı kadın antrede biberli tavuk yemeğini paketliyor kızına bir naylon torbaya koyuyor tenceresiyle birlikte)

BEY: Bunun için gelmiştiniz, ee... o halde balon işte burada.

MİSAFİR: Bu da ne böyle?

BEY: Bu mu, bu bir defter. (Sessizlik)

KADIN: Babacığım, bu defter onu ilgilendirmiyor! Buna gerek yok!

BEY: Bunun için geldiğini biliyorum ben. O zaman buyrun balon, işte burada((7fi/öyor)... Buyrun, bakabilirsiniz.

MİSAFlR: (Defteri eline ediyor, açıp bakıyor ama hiçbir şey anlamıyor) Neye bakmak gerekiyor? (İhtiyar giderekten adama bakıyor)

KADIN: Ona daha anlatmadınız mı bundan söz etmediniz mi ona?... Anlaşılan bundan söz etmemiş henüz.... Bu bir defter, babam buna birşeyler yazıyor... notlar alıyor... kütüphaneye gidiyor ve bir sürü şeyleri buraya not ediyor... anı yazılan gibi bir şey işte. Yazsın ama değil mi? Emekli oldu, bol bol vakti var, öyle değil mi? Yazdıklanyla kimseye bir zararı dokunmaz, içki içip sarhoş dolaşmasından çok daha iyidir yazı yazması.

MİSAFlR: Burada bazı yerler mavi bazı yerle ise kırmızı kalemle yazılmış....

KADIN: Demiryolu renkleri. Okula giderken de benim hep böyle bir kalemim vardı, iki ucunda farklı renkler, bir ucu mavi öteki ucu kırmızı bir kalem. BEY: Bu kalemi bana işimi gereği gibi yaptığım için hediye etmişlerdi ta altmış beş yılında... bu kırmızı kalemi ise ben aldım... dolma kalem ikisi de... marka kalemler... böyle kalem bulmak artık pek kolay değil ama yine de satıldığı yerler var... buna koyacağınız mürekkep hiç kurumayan cinsinden olmalı mutlaka demişlerdi ... o zaman yıllarca kullanırsınız demişlerdi... bir sürü dolma kalem satılıyor ama ben onları sevmiyorum. Aslında bunu, tükenmez kalemi de bir macar icat etmişti ama parayı elinde tutanlar ondan bunu çaldılar, ve ona da bir kuruş bile para vermemişler bu icadı için. MİSAFlR: Öyle mi?... Eee sonra?

BEY: Bunun için gidiyorum kütüphaneye... bilmiyor muydunuz? Hadi canım oradan. Siz biliyorsunuz. Haftada üç kere kütüphaneye gittiğimi tespit etmişsiniz, bunun için gidiyorum işte ben kütüphaneye. Orada gazeteler var, eski gazeteler. Onlardan okuyup not alıyorum buraya, bunu siz biliyorsunuz zaten. Şimdi altmışlı yıllara geldim. Gagarin'in uzaya fırlatıldığı günleri geride bırakalı birkaç gün oluyor.

KADIN: Sorun değil, bırakalım da yazsın... bol bol vakti var nasıl olsa. BEY: Senin hiç bir fikrin yok bunda ne olduğu konusunda! ...insanın çocuğunun böyle olmasi iyi değil. Hiç iyi değil.... Bu burada kalacak. Bununla ben ilgileneceğim.

Şimdi yalan söylüyorlar. Heryerde yalan söylüyorlar. Her şeyi

silmek istiyorlar, sanki hiçbir şey yokmuş gibi davranıyorlar. Ama sikmeyecekler, bu, bunlar kalacak.

KADIN: Babam sosyalizmin tarihini yazıyor da!. Nepszabadsâg gazetesini yalayıp yutuyor sayfa sayfa.

BEY: Sadece önemli olanları okuyorum. Artık gazeteleri bile vermiyorlar ktttüphanedekiler, sözde oradaki nüshaları koruyorlarmış efendim, okuyucuya veremezlermiş...sadece mikrofilmlerden okuyabiliyorsunuz.... çoğu yerde sayfaların kenarı okunmuyor... şimdi bir de saklamaya başladılar önemli haberleri içeren yazılan!... Seksenli yıllardan kalma hiç açılmamış nüshalar var, onlan veriyorlar... el yordamıyla bulmaya çalışıyorum çoğunu çünkü gözlerim zaten iyi görmüyor ama okuma gözlüğümle zar zor anlamaya çalışıyorum ne yazıyor diye.... Bunun için yavaş ilerliyor bu iş... ama olacak, yapacağım bunu... bunu bitirmeden ben ölmeyeceğim.

MİSAFİR: Gazeteleri mi kopya ediyor? Bu deftere oradaki haberleri mi yazıyor?

BEY: O zamanlar burada olup bitenler bir yerde kayıtlı olsun diye yapıyorum ben bunu. Bir gün kütüphanede ne var ne yoksa hepsini atacaklar. Geçmişi sümek istiyorlar. Ama ben buna izin vermeyeceğim. Çünkü bu defter kalacak.

MİSAFİR: Evet... peki kırmızıyla yazdıklarınız nedir?

BEY: Bizde olup bitenler, mesaideyken yani...hatirladıklanm, şimdi hala hatırlıyorum o günleri ama bir süre sonra hatırlamam gereken kimse kalmayacak.

(Sessizlik.)

KADIN: Babacığım vaktinizi bununla mi geçiriyorsunuz? Gerçi meyhaneye gidip içki içmekten daha iyidir.

(Sessizlik, misafir defterin sayfalarım inceliyor)

MİSAFİR: Ve bu isimler, maviyle ya da kırmızıyla yazılmış olanlar? Burada

sayılar bile var...

KADIN: (Gülüyor) Maviyle saygıdeğer insanlar yazılı, kırmızıyla ise ihanet edenleri, haniler yazıyor. Ve gruplandınlmış hepsi. Birden beşe kadar gruplara ayırmış. En saygın, en itibarlı olan örneğin mavi beşli. En adi, en hain ise kırmızı beşle gösterilmiş. Anlıyor musunuz?

BEY: Kalsın, kalıcı olsun ve bir işe yarasın diye yazıyorum ben bunları. O nedenle öyle işaretledim hepsini. Burada her şeyi not aldım. Kütüphaneye gitmediğim zamanlar evde de çalışıyorum, o zaman kırmızı kalemle yazıyorum. Pazar günü kütüphane kapalı ama ben o gün evde de çalışmıyorum. Ve her gün sekiz saat çalışıyorum. Mesai günlerinde elbette. Üç kere sekiz yirmidört saat iş, neredeyse yüzyıldır işçi hareketinin talep ettiği gibi çalışıyorum. (Sessizlik)

HANIM: Her şeyi böyle parça parça ayn koydum buzdolabına daha rahat koyarsın diye...

BEY: Biberli tavuk! Biberli tavuk! Süveter ve sttveter! Hep aynı şeyler, hep aynı.

HANIM: Sizin şeyden hani şundan var mı, mikrodan?

MİSAFİR: Nasıl, anlamadım?

HANIM: Mikro, mikro diyorum? Sizin var mı ondan?

MİSAFİR: Haa. ...var, var, var.

HANIM: Onun da var. Kızımın da var... oysa öldürücü ışınlar yayıyormuş çalışırken... diyorum ona, ocakta ısıt diyorum ama kime söylüyorum.

KADIN: Aman tamım, annece!

HANIM: Kedi bile dayanamayıp ölmüş içinde, kediyi koymuşlar içine denemek için ve kedi ölümcül ışınlardan ölmüş... radyo söyledi geçenlerde...

KADIN: Bir kedi tamam içine sığar ama koca bir insan onun içine nasıl sığacak anne, söyler misin allahaşkına?

HANIM: Ölümcül ışınlar sızarak gelir seni bulur... ben biliyorum, bu tavuğu, söz ver ateşte ıstacaksın... tamam mı?

KADIN: Annece!... Tamam. Söz veriyorum, tamam. Şimdi oldu mu?

HANIM: Bizim o şeyden yok, mikro neyse işte ondan bizde yok. Sağlıksız ve çok tehlikeliymiş.

MİSAFİR: isimlerin yanındaki bu çarpılar ne anlama geliyor? Bunlar nedir?

BEY: işaretler.

MİSAFİR: Bunlar ölenler mi?

KADIN: Onlar mı? Haaa onlar artık komünist cennete kavuşmuş olanlar. Maviler. Kırmızılar değil, kırmızılar komünist cehenneme gittiler. Anlıyor musunuz? Babam bununla eğleniyor işte ne yapsın başka. Ama kimseye de bir zararı yok

sonuçta! ... Sadece şu haçın pek bir anlamı kalmıyor burada... eğer bu defter sonraki yani gelecek nesillerin eline geçecekse... o zamana kadar orada adı yazan herkes zaten çoktan ölmüş olacak.

HANIM: Galuşka da var, onu ayn bir naylon torbaya koyacağım sana... ama ocakta ısıtmayacağına söz ver...

BEY: Galuşka!... süveter, tavuk, galuşka!

MİSAFİR: Yüzlerce isim var ama burada!

BEY: izinin kalması lazım, düzgün insanlarla, namuslu insanlarla namussuzları ayırmak gerek birbirinden, sınıfina ihanet edenlerin kim olduğunu bilmeli insanlar.

MiSAFiR: Birisinin hain olup olmadığını nereden biliyorsunuz?

BEY: Hissediyorum!

KADIN: Babam personel şefiydi de, o bilir...

MiSAFiR: Eğer bir çocuk işini uydurup çocuk üniversiteyi bitirmişse o nasıl birisidir sizce?

BEY: Bu ona bağlı. Ne yaptığına bağlı.

MiSAFiR: Peki farz edelim ki benim adım da bu deftere yazılsa benim rengim ne olurdu?

BEY: Ben sizi tanımıyorum. Sizin adınız bu defterde yer alamaz zaten. Ben sadece tanıdıklarımı burada işaretliyorum. Şahsen tanıdıklarımı ya da gazetelerden, televizyondan tanıdıklarımı, bildiklerimi işaretliyorum.

MİSAFİR: Ve siz bunları gazeteden Nepakarat'dan mi alıyorsunuz? Neyin ne olduğunu oraya dayanarak mı yazıyorsunuz, ona bakarak mı yorumluyorsunuz?

BEY: Nepszabadsâg onun adı. Senin dediğin Nepakarad ise, o gazete 1956'da çıkmıştı, o bir karşıdevrim dergisiydi ve halkın sesini duyuruyordu.

MiSAFiR: Eskiden ne olduğunu anlatan yazılan hep elle mi yazıyorsunuz?

BEY: Sadece önemli olanları. Bir süre sonra bütün gazetereleri ktttüphalerden

atacaklar yer yok bahanesiyle. Hiçbir şey kalmayacak. Ama bu defter, bu defter kalacak.

MiSAFiR: Diyelim ki birşey oldu ve bu ev yerle bir oldu yıkıldı, herşey yerle bir oldu ya da yandı...

KADIN: Babam bir gün o deÛeri cilt yaptıracak öyle dedi eğer biterse o zaman... yangına ve suya karşı koruyacak tedbirleri alacakmış...

HANIM: Mezarımız, aile mezarlığımız, bizim olacak ya oraya bu defteri de gömmek mümkün yanımıza, orada kalabilir sonra bir gün açıp çıkartırlar... MiSAFiR: Amerika'da bir tarikat var... aslında ayrı bir din belki de... onların var öyle kocaman nasıl diyorlar ne diyorlardı ona... ha..... bir çeşit mağara, taşa oyulmuş mağara... bir zamanlar kim yaşamışsa herkesin adını yazıyorlar... herkesin adını yazıyorlar ne zaman doğmuş, ne zaman ölmüş hepsi yazılıyor... bütün macarlann adı da var orada kim ölmüş kim hayatta öğrenmek mümkün... hani şu mormonlar... eğer isterseniz ben sizi onlarla tamştumm Amerika'ya geldiğiniz vakit... Salt Lake City onların yeri... oraya da gidebiliriz....

BEY: Din mi? Tarikat mı?...Bunlar ne garipler, durduk yerde tarikatlar kurup insanlara yeni dinler mî öğreteceksiniz?

KADIN: Babacığım biz Amerika'ya davetliyiz! Bu bey bizi oraya davet ediyor!... Davet etmiştiniz değil mi?

MİSAFİR: Evet, masraflarınızı ben karşılayacağım. Yol, havaalanı, tround.trip, gidiş... dönüş bileti, otel paranızı ben ödeyeceğim hepsini. Bende kalamazsınız, çünkü orası çok küçük, pek iyi de olmaz, rahat edemezsiniz...

KADIN: Eviniz küçük mü? Orada büyük evler de var ama değil mi?

MİSAFİR: Benim yok.

KADIN: Eviniz yok mu?

MİSAFİR: Var ama küçük. Ne gerek var kocaman eve? Bana gerekmiyor tek başuna yaşıyorum ben... yani evi olanların da aslında pek evi yok orada çünkü evler mortgage... diye bir sistem var onlara ait bize değil doğrusu...Oradaki insanların büyük bir kısmının aslında hiçbir mal varlığı yoktur gerçekte....

KADIN: Şaka yapmayın, dalga geçmeyin bizimle... arabaları var...

MİSAFİR: Oooo, o olmadan yaşanmaz da ondan... mutlaka obuası gerekn bir şey

varsa o sizin malınız değildir o ülkede... o gerekl birşeydir... mecbursunuzdur onu edinmeye... macarcada mortgage nasıl ifade edilir?

KADIN: Bilmiyorum.

MİSAFİR' Siz de kredi çekerek mi yaşyorsunuz burada... bütün ülke kredi kullanarak mı yaşıyor... şey Amerika'da da kredi kullanıyor, herkes ama... sanki oradaki koşullar daha iyi gibi...

KADIN: Nasıl olur da eviniz yok, anlamıyorum?

MİSAFİR: Şöyle anlatayım. Önce bir miktar para ödüyorsunuz, cash diyoruz orada, geri kalanını taksitler halinde otuz ya da kırk yıl boyunca ödüyorsunuz... borç bitene kadar ev bankanın malı sayılıyor....

KADIN: İpotek mi yapılıyor?

MİSAFİR: Ne dediniz? Anlamadım.

KADIN: Şu anlattığınız şey margizs değil mi? Ben ingilizce öğrenmiştim vaktinde... ben hatta Rusça da öğrenmiştim; bana orada onların evi olmadığını anlatmayın. Çok katlı evler, binalar var orada ben biliyorum, bir süfir film izledim.

MİSAFİR: Benim evim kırmızı tuğladan yapılmış bir ev, buradaki Köbanya'daki evimiz gibi... orada genelde birçok ev ahşap ya da keresteden yapılmış ağaç evler yaygın... bana öyle bir ev ne gerek?

KADIN: Nasıl yani ağaçtan?

MİSAFİR: öyle işte, ağaç evler. Bütün bir şehir öyle evlerden oluşuyor düşünün. Birkaç tomruk, kağıt gibi incecik bölmelerden oluşmuş duvarlar, alçıyla sıvanmış hatta çatılar bile ağaçtan orada.. dört hafta içinde evi yapıp bitiriyorlar sonra da o evlerde... iki yüz yıl yaşıyorlar işte...

KADIN: Ben görmüştüm bir filmde, New York'u hatırlıyorum, nasıl ağaçtan dersiniz?! öyle değildi, anlattığınız gibi değildi.

MİSAFİR: O başka, orada çok ağaç ev var.... Gökdelenler de var elbette... Ama onun dışındaki bütün evler ahşap.

KADIN: Siz ne zaman gitmiştiniz oraya, nasıl hala doğru dürüst bir eviniz yok?!

MiSAFiR: 57 sonbaharında oraya varmıştım... Bana balon... eğer siz şu gazeteleri elle yazıp kaydediyorsanız...o zaman yavaş ilerlerisiniz...

BEY: Şu anda artık altmışlı yıllara geldim.

MiSAFiR: Daha kolay olur o gazeteleri skenlemek. Skeynırla almak bilgisayara yüklersiniz, hem de hepsini... sonra bir file açarsınız, önemli makaleleri oraya

kopyalarsınız, diğerleri ise işiniz bitince trash'a gönderirsiniz... bir ay içinde hepsi hazır olur... hiç kuşku yok ki burada da artık rahatlıkla bilgisayar sahibi olabiliyorsunuzdur sanırım.

KADIN: Biz onunla çalışıyoruz da, bütün muhasebe işlemlerimiz bilgisayarda kayıtlı artık, maaşlar, ödemeler, vegiler, her şey onda...

MİSAFİR: Skenner de olması lazım burada...

BEY: Bilgisayara kayıtlı her şey bir anda silinebliyor ve her şey yok oluyor... kendi kendine de siliyor bazen...

MİSAFİR: Nasıl siliyor kendi kendine?... Elli elli ayarlayıp yeni yeni disketlere yüklemek gerekir ...şey kaydetmek gerekir, değil mi?

BEY: Hiçbir şey kalmıyor, sadece bir şey kalıyor geriye ve bu da ispalanmısbr... o da kitap... şimdiye kadar bütün önemli kitaplar günümüze kadar gelmiştir... ve bu defter, şu defter öyle bir kitap olacak sonra bir gün... ve eğer siz bunu benden çalmak istiyorsanız arak geç kaldınız derim size... çünkü hergün yazdıklarımı çoğaltıyorum, biliyor musunuz kütüphanede fotokopi makinesi var ve o fotokopileri ayn yerde saklıyorum, onlar emin yerdeler!... ucuz değil ama başka bir şeye de para harcamıyoruz...

KADIN: Renkli fotokopi, mavi ve de kırmızı yüzünden... biliyor musunuz okuyacak olanlar cennetle cehennemi karıştırmasınlar diye öyle yapıyor.... Babam kapıda duruyor tıpkı Azis Petrus gibi ve gelenleri ayırmaya başlıyor... iki, iki aşağı, yıldızlı beş...

BEY: Adil olmak zor iştir... evde, evde çalışırken ayırıyorum onları ... çünkü iyilerle kötürleri ayırmak çok zor birbirinden... objektif olmak zor...

KADIN: Gelecek komünist düzende herkes hak ettiği yere otursun diye öyle yapıyor...

BEY: Sen soyu bozulmuş birisin... sen sus...

KADIN: Ben babama göre bir hainim biliyor musunuz?

BEY: Aklından paradan başka bir şey geçmiyor, aklı paradan başka bir şeye de çalışmıyor bunun... sadece haraç, toplamaktan yana ... soyguncu

KADIN: Haraç mi? Kimden ne aldım ki ben zorla? Ben başlık parası bile almadım evlenirken! Kocaya gittiğimde aylarca sefalet içinde yaşadık,

hicbirseyimiz yoktu, çünkü benim babam bir puritan ve hiçbir zaman hiçbir şeyi olmadı onun o yüzden! Kocam benden ayrıldı ve beni bırakmasının sebebi de buna, şu duruma artık HgTıa fazla dayanamamasıydı?

BEY: Bize atma suçun hepsini. Sakallı, uzun saçlı biriyle evlenen sensin, her şeyi zaten onlar mahvettiler.

KAOIN: Bir de mühendisler, onlan unuttun bu sefer!... Babam beceriksizin ta kendisidir biliyor musunuz? Kadar döneminde herkes bir yolunu bulup kesesini doldurdu, hele onun olduğu pozisyonda olanlar; ama benim babamın nesi oldu dersiniz? Hiçbirşeyi... şu rezil panel ev ve bir de Horany'da küçük bir bahçe... Orası da öyle bir komünist yuvası ki tıpkı Göd'deki gibi... olağanüstü bir yer, bir avuç toprak, minnacık arsalar... yoldaşlar birbirinin yüzünü yalayacaklar neredeyse ... arsanın üzerinde keresteden yapılmış küçük bir tuvalet... korkunç... Wartburgla oraya giderdi... arabayı aldı almasına ama kullanmayı bile öğrenmeye tahammülü yoktu. Ona göre araba kulanmak hayati tehlikesi olan bir şeydi, her vites değiştirmek hayatını değiştirmek demekti onun için. ...Ve oraya gidip çapa yapardı, bir de pâlinka yapardı... karışık palinka... iğrenç kokuyordu... BEY: Ben asla onu hiç kimseye satmadım, kendimi yaptım kendim içtim! Kendimiz için yapüm!

KADIN: Ben sana sattın mı dedim?... Ve komşular, komşu yoldaşlar geliyorlardı sonra; hatta Peşte'den de gelen olurdu ve onlar orada oturup içki içerlerdi, o iğrenç şeyi içerlerdi içki diye...yoldaşlar...sonra gün geldi bu yoldaşlar bize gelmez oldular... yoldaşlar dönekleştiler, ibneleştiler... babamın işine gelmişti aslında bu durum, zavallı içki içmekten kurtulmuş oldu böylece... sonra Wartburg da yoktu artık... Hep işte böyle ayakta dururdu, ve hiçbir yere gitmesek bile bu araba bize yine de en az beşbin forinte mal oluyordu... oradaki o arsayı şimdi otlar sarmış durumda... sınıf arkadaşlarımı oraya götüremiyordum bile düşünsenize, yani nasıl bir yer demesinler diye. ... Eğer bir oğlanla çıkıyorsam onu da götüremezdim oraya... bazen işte bazen oraya giderdik şey için ama oğlan dururdu önce ama o

döküntü barakayı görünce anında hemen işini de görürdü... eh babam ailesi için hiç olmazsa o barakayı yapabilmişti... Kadar döneminde herkes kendisi için birşeyler yaparken, özellikle de yoldaşlar işlerini görürken babam da

o kadarcık birşey yapabilmişti işte... o zaman da partiler verilirdi şimdi de partiler düzenleniyor ya ama nedense hep aynı kişiler... partilere katılmayan aptaldır zaten... benim kızım partilere gidecek, gidip eğlenecek. Benim kızım benim gibi öyle aptalca şeyler yapmayacak!... Birilerinin bir yerlerini yalaması gerekiyordu beyimin başka şeyler için!... Onun bunun şeyini yalayanlar o zamanlar köşeyi döndüler... bugün de onlar hala yalakalık yapıyorlar... Ve bizim, babam da öyle yapsaydı, bizim de doğru dürüst bir evimiz olurdu, çocuğumuz olduğunda, o zaman şimdi hep beraber oturuyor olurduk belki de!

BEY: O sakallı uzun saçlı soytarıyı anlatıp durma bana! Onun peşine takılıp bir sürü pisliğin içine girdin çıktın vaktinde, o seni mahvetti. Ciğerlerini sökmek gerekirdi onun, hem de oracıkta.

KADIN: Tabii çünkü kot pantalon giyiyordu, sorun oydu değil mi?... Babama kalsa herkesi Mao gibi üniformayla dolaştıracak... ama aslında o kendisi de üniformayla dolaşırdı bence... çünkü ne gerek var o kadar ıvır zmra der, herkes aynı şekilde giyinmeli derdi hep... annem haftalarca dolaşırdı bütün mağa/alan, tabanlarını eskitildi ona bir spor kıyafet bulmak için, üzerinde bir etiket, bir yazı, reklam olmayan bir eşofman bulabilmek için ayaklarına kara sular inerdi... çünkü yazılı bir şeyi babam giymezdi... tam bir zorba...ama eğer herkes kot giyerse o zaman da aynı şey olur değil mi? Bence o da bir çeşit Mao giysisi bence, değil mi? Delilik hepsi.

BEY: Bunun için babanı bu adama mi ihbar ediyorsun?...Sen ilan bile vermiştin, evlenmek için!

KADIN: Doğru değil!

BEY: Yok canım! Ne demek doğru değil, komşu kadın gazetede görmüş ve senin telefon numaran yazılıymış! Kendim sanlığa çıkartmıştın! Han vererek!

KADIN: Yoo, öyle birşey yok, yanlış yazmışlar! Siz babama inanmayın.

BEY: O numara senin numarandı!

KADIN: O tam bir deli, o kadın da delinin teki, iki kat altımızda oturuyor... kapısında gazete ve dergilerden kesip yapışndığı bir sürü resim var, kapısının dışında, çünkü gazetelerde görüp beğendiği resmileri kesip oraya yapıştırmak gibi bir huyu var o kadının.... O resimlerdekileri kendisi zannediyor! O resimlerin

hepsinde kendisi var sanıyor zavallıcık! O kadın bir deli, Lollobrigida'yi da kesip kapışma yapıştırmış; oysa o arak Lollobrigida olamayacak kadar yaşlı birisi... kendisinin Lollobrigida olduğunu sanıyor... ve babanı da o kadının sözlerine inanıyor, bana değil!

BEY: O senin numarandı, gazetedeki, gördüm!

KADIN: Basın hatası. Anlattım, kaç kez söyledimL.Sadece babam devleti soymayı beceremeyen birisiydi dedim diye mi yapıyorsun bunu bana?

MİSAFtR: Soymak mı? O da ne demek? El uzatmak mı?

KADIN: Nasıl ne demek, soymak, altım oymak... oymak demek işte...

MİSAFİR: Cebini doldurmak mı?

KADIN: Küpünü doldurmak, malı götürmek.

MİSAFİR: Malı götürmek? Nereye, nasıl yani? O ne demek?

HANIM: Salatalık turşusu var, olmuştur artık... onu koyacak birşey var mı?... Pazarda kilosu yttzelli forint... sanki turşu değil et satıyorlar mübarek!... Alt taran salatalık turşusu!... Ama taze salatalık otuz forint ...alıp bir kenara koymak gerek, değil mi? ..istiyor musun?

MİSAFİR: Tanrım, Lollobrigida'yi kaç kez izlemiştik. Karım »Kralın Kızı"nda oynamıştı, hatırlıyor musunuz? Bir günde iki kere izlemiştim...

BEY: Bunlar böyleler, şimdikiler böyle... bunların içinde doğuştan kötülük var.. .bu huylarını şimdi onların içinden söküp atmak imkansız; öldüklerinde ancak, bedenleriyle birlikte o kötülük ancak o zaman yok olur... ama sorun değil... şimdi... herkes o ülkünün gömüldüğünü, derinlerde kaldığını sanıyor... ama ülkü, o ideal orada, derinlerde kalmayacak ve bir süre sonra yeniden doğacak... yemden dirilecek... çünkü o zaman insanların arzulan da temizlenmiş, arınmış olacak kötülüklerden... ve o ideal fikir de aşağıda derinlerde bir yerlerde bulunduğu yerden tertemiz olarak yeniden karşımıza çıkacak... şimdilerde altta kalması önemli değil ... birkaç nesil düşünmekten, bir fikir üretmekten yoksun nesil olarak yetişir...Sosyalizm, bizim

yaptığımız şu sosyalizm temiz bir şey değildi... o nedenle o kötü sonu haketti... ileride bir gün temiz insanlar yeniden onu hayata geçirecekler... yüz yıl sonra belki, daha şanslı bir yıldız altında... o ülkü yemden

dünyaya gelecek... şimdikiler onu bozdular, ama o zaman arnnmış, tertemiz olarak gelecek...

MİSAFİR: Birilerinin bozabileceği, kirletebileceği düşünce, ülkü ya da her neyse ne tür bir düşünce olabilir ki?

BEY: Sadece temiz insanlar onu yaşatacaklar... öyle insanlar olacak bir gün... şimdi herkesin kapitalizmin nasıl bir şey olduğunu iyice görmesi aslında çok da iyi oldu.... Biz söylerken inanmıyorlardı, eh o zaman alın şimdi size sermaye piyasası... şu sefalat ve ileriki günlerde olacak olan yoksulluk, daha da artacak olan sefalet çok iyi olacak... bir dünya devrimi daha olacak... Böylece o bir sürü kötü, açgözlü kişi birden doğruyu görecek... hanyayı konyayı öğrenecekler, bu bir yöresel söyleyiş... ama dediğim gibi olacak.

MİSAFİR: Gorbaçov da bunların arasında mı? Kırmızı, beş. Bu nedir, o zaman en kötüsü o muydu yani?

BEY: Gorbaçov orada, kendi ülkesinde. Bizim burada derdimiz başka. Çok kişi var bu işin içinde.

HANIM: Şimdi bir kez daha soruyorum, erişteyi ısıtayım mı yeniden? (Sessizlik)

MİSAFİR: Bana bakın, sizin ne düşündüğünüz beni biç ilgilendirmiyor, ... sizi neyin beklediğini siz bilmiyorsunuz bile... dünyada olup bitenlere bakacak olursak burası küçük bk mutluluk adası bu Macaristan. ... Macaristan bugün en zengin ülkelerin içinde 4o ya da ellinci sıralarda bir yerde... dünyada ne olduğundan sizin en ufak bir haberiniz, bir fikriniz bile yok... nasıl bir anlayıştır bu!... flesh, korkunç miktarda flech... canlı et pazarı... birilerini ayaklar arana alanlar, ezenler ve ezilenler, dirsek vurmak. ..... sayısız sperm bankası, bunlar var dünyada; açgözlü ve katil bir dünya var buradan dışarıda. Her sperm denizdeki avlanılacak küçük balık ... siz de kalkmış burada neyi tartışıyorsunuz... bu tartışmanın neresi iyi biliyor musunuz?... Birisiyle tartışıyor olmak!... Allah göstermesin, dünyada olup bitenler sizin başınıza gelmez inşallah...

HANIM: Hangi dünyada? Söyleyin zenginler yok mu orada, amerikah zenginler, Japon zenginler!

MİSAFİR: Amerika'da hiç kimse normal değil bir delk Bir sürü deli... herşey serbest, bunun adı da özgürlük... ama bunlar da sadece slavery ... slavelerin

özgürlüğü... oradaki herkes slave, köle, hayvanlar gibi koşturuyorlar oradan oraya, ve evleri de hepsi aynı, kalacakları yer aynı, kravatları aynı renk... hayvan gibi yaşıyorlar, köle gibi çalışıyorlar ta ölene kadar... ve bunun onlar için iyi olduğunu sanıyorlar...Bu teraneyi söyleyip duruyorlar... kendilerini buna inandırmışlar ve herkes yalnız yaşıyor... hem de herkes.... İnsan bir biologically delisi... antropologically... No exception thruout the whole history... no exceptions int be future either... your insanity is just onelittle şort of that... a primitive religion... ine most primitive utopy... you are not able to face life... face human nature... you are coward people... Iıı....ben Japonya'da da bulundum... biliyor musunuz ne var orada? Seks bebekleri satıyorlar, artificial ... evli kadınlar bile onlan alıyor ve bunu üzerlerine yapısünyorlarmış oraya...bu bebekler üç değişik vajina boyutunda satılıyormuş, şeker gibi şaton alıyorlardı...sonra onun içine bir kimyasal bir şey döküyorlarmış ve dediklerine göre gerçeğini aratmıyormuş, hatta gerçeğinden daha iyi diyorlar...Sonra otomatik makineler var, okul çağındaki küçük kızların külotlarını oradan satın almak mümkün, kızların fotoğrafları külotların üzerinde, beğendiğim al. Adamlar parayı bastırıp alıyorlar kullanılmış külotları koklayıp rahatlamaya çalışıyorlar, bununla şeylerini penisleri uyarıyorlar... Barlarda kızlar bacaklarını açıyorlar sonuna kadar, erkekler onların o haldeki fotoğrafını çekiyorlar ama bu daha bir şey değil; bardaki kızlar onlan seyredenlere ellerini sokmaları için izin bile veriyorlar ve onlar da bunu yapıyor ve sonra kız iş bitince bir kağıt mendille erkeğin parmağını siliyor, full sevice... ve bütün bunlar olup biterken kızlar sürekli gülümsüyorlar.... Erkekler metroda, tikimi tıklım dolu metro yolculuklarında, erkekler kadınlarla ilgili fanteziler kuruyorlar çünkü başka yerde bunun için zamanlan olmuyor, ve araştırmalar da yapılmış bu konuda orada... Sonra metro vagonlarında kabinler yapılmış bu iş için... elleriyle tutunma yerleri olanlar var, her birşey düşünülmüş... orada kadınlar erkeklerin şeyini emerek iş görüyorlar. Siz bence sevinin henüz burada böyle birşey yok diye...Para nedir siz bilmiyorsunuz ve paranın insana neler yaptırabileceğini de

bilmiyorsunuz...Kapitalizmin ne olduğunu da bilmiyorsunuz aslında... Batı'da, medeni dünyada nisanı kullanıyorlar, sadece kullanıyorlar... insanın bedeninin hangi kısmında para varsa orasını alıp kullanıyorlar... eğer bacaklarının arası para

ediyorsa o zaman orasını... eğer elleriyle ya da ağızıyla bu işi yapıyorsa o zaman sadece ellerini ya da ağızını kullanıyor... herkes fahişe.,, herkes kullanılabilecek neyi varsa onu satıyor onu veriyor para karşılığında. ...Eğer arak kullanılamayacak hale gelmişse o zaman onu atıp yenisini alıyorlar yerine.... Beni de kullanıp attılar bir bakıma işleri bitince çöplüğe fırlattılar.... Karun için de ben sadece bir manpower'dim... macarca nasıl diyorsunuz?... manpower... işgücü mü!... çocuklarımın gözünde de öyleydim, manpower.... Ama burada böyle bir şey yok henüz. ...Ben hatırlıyorum... burada haverler yani sıkıdostlar var, burada oturup gevezelik yapabilir insan... burada insanlar birbirine yardım ediyorlar ve burası iyi bir yer hala.... Dünyada artık hiçbir yerde böyle yer kalmadı neredeyse. ... Siz mi bozdunuz! Siz mi!

BEY: Neyi?

MİSAFİR: Neyi olacak? Sosyalizmi! Altmışlı yıllarda herkes sosyalistti, hatta Amerika'da bile... ve siz burada bunu bozdunuz! 56'da herkes sosyalistti... ben de, o kalburüstü tabakanın çocukları da hatta... altmış sekizde bozdular, Çekoslovakya'ya girdiklerinde bozulmuştu düzen... bu bir hayaldibir ilizyondu, tamam olabilir, ama bugün ilüyzon bile yok... sadece para var! O ise, yani para ise insanı paramparça ediyor, lime lime ediyor... (Sessizlik)

HANIM: Ben yemeklerinizi koyuyorum... bir kez daha ısıtmayacağım bu yemeği... (Kadın tabaklan, çatal kaşıkları çekmeceden çıkartıp masaya koyuyor)

KADIN: Siz bizden tam olarak ne istiyorsunuz?

MİSAFİR: Söyledim ya. Babanıza olan minnet borcumu ödemek istiyorum. (Cüzdanını çıkartıyor cebinden, açıyor, içinden bir kredi kartı çıkartıyor) Size olan minnet borcumu ödemek için birkaç fikir geliştirdim... bu sizin...

BEY: Nedir bu?

KADIN: Aman tanrım, kredi kara! Üzerinde adın yazılı hem de! Babacığım! Baksana şuna!

(İkisi kredi kartına bakıyorlar)

MİSAFİR: Kredi değil... credit cart, o olmadan kullanamazsınız... bu bir debit card... ama aynı kredi kara gibi iyi bir şey... açık bir banka hesabına bağlı... onbin dolarlık bir hesap bu... o banka hesabından istediğiniz zaman siz de para

çekebilirsiniz bu kartla... Burada da kullanılıyormuş arak bunlar., automatic teller machine... şey bankamatiklerde ama tabii burada dolar değil forint çekiyorsunuz sadece...

KADIN: Onbin dolar... yüzellidörtle çarp... bir milyon beşyüzkırkbin forint...

MiSAFiR: Diyet borcu... eğer öyle kabul ederseniz... ya da cep harçlığı... öyle diyorlar değil mi hala?... Bana gelirken yanınızda para bulunsun diye yaptım bunu ama eğer başka bir yerlere de gitmek isterseniz bensiz rahat edin diye de düşündüm... öteki masraflarınızı ben karşılarım... sonra siz gelince sizi oraya buraya bir yerlere götürürüm... Orada iyi, güzel olan şeyleri göstereceğim size gelince... Bir iki tane ilginç şehir var ve dogğl güzellikleri olan yerler de var... otel paranızı ben öderim, yol paranızı da öderim...

BEY: (Gülümsüyor bıyık altından, adama yandan bakarak) Bununla bizi satın almak istiyorsunuz. Al git şu pis param!

KADIN: Babacığım! Ama baba!

BEY: Amerika'ya gideyim, öyle mi?... Bu deftere yazdıklarımı yarım bırakayım... bunu mu istiyorsunuz... çünkü o defterdeküerin önemli olduğunu biliyorsunuz... siz benim ekmeğimle oynamak istiyorsunuz... beni yolumdan uzaklaştırmak istiyorsunuz... (Gülüyor)... ama çok, çok yanılıyorsunuz.

KADIN: Baba, sen aklını yitirmişsin! Bu para birbuçuk milyon forint!

BEY: O zaman o kadar ne var...

HANIM: Şimdi herkese yemek vereceğim, sonra yemek istemeyen olursa yemez, kalır tabağında.

KADIN: Onun kusuruna bakmayın siz ne olur, daha sonra anlayacaktır... ben ona daha sonra açıklarım her şeyi...

MiSAFiR: Ben biliyorum onun benim için yaptıklarının değerini, o zaman yaptıklarını parayla ödemenin imkansız olduğunu biliyorum, nasıl denir... borcumu parayla ödeyemem elbette... ama başka nasıl öderdim, başka ne

yapılabilir?... Mücevher de getirebilirdim size, ya da başka birşey?

KADIN: Yook, ne demek! ... Para, nakit para hepsinden iyi! Çok iyi düşünmüşsünüz!...

MİSAFİR: (Cebinden birkaç kez katlanmış bir kağıt çıkartıyor, onu açıyor) Bu ise bir hibe belgesi, burada yaptırdım, notere gittim... bu bağış belgesi de sizin.

KADIN: Ne bu?

MİSAFİR: Bir hibe, bir bağış belgesi dedim ya Babanızın adına düzenlenmiş bir belge. Bir arabanın belgeleri. Buraya onunla geldim, aşağıda, evin önünde duruyor... Almanya'da satın aldım.... Bu fikir ret., rentacar.. ehh şey... araba kiralamaya gidince aklıma geldi... aslında bir araba kiralamk için gitmiştim ama olmadı; çünkü Almanlar bunu kabul etmediler. Dediklerine göre oradan gelen arabaları burada çalıyorlarmış, kiralan aracın Macaristan'a gitmesine izin vermiyorlardı... ve sonuçta bir araba almak zorundaydım öyle ya da böyle... o rarnan ben de satın aldım ve onun adına işlem yaptırdım...

KADIN: (Çığlık atarak) Bir araba mı! Nerede? Aşağıda mı dediniz? Nasıl bir araba?

MİSAFİR: Şey, bir Ford....

KADIN: Nasıl Ford? Skorpio?!

MİSAFİR: Şey ben onu bilsem söylerdim ama hiç bakmadım bile... Ford işte...

KADIN: Ne renk?

MİSAFİR: Ne renk?!... Bekleyin... galiba kırmızı?... sanının kırmızıydı -

(Kadın yerinden fırlıyor, koşarak mutfaktan çıkıyor, annesinin odasına dalıyor, kapıyı açık bırakıyor, eğilip pencereden aşağı bakıyor, içeridiklerine sesleniyor)

KADIN: Nereye park etmiştiniz? Nerede bıraktınız?!

MİSAFİR: Aşağıda, sokakta dedim ya....

KADIN: Gelip bana nerede olduğunu gösterin!

(Misafir masadan kalkıyor, kadının girdiği odaya giriyor, pencereden bakıyor, sesler mutfaktan da işitiliyor)

MİSAFİR: Bir dakika... bilmiyorum bu tarafa mı park etmiştim... evet, orada... ha oradan durup pencerenizi izledim birkaç kez gelip... orada işte, şu Volksvvagen'in

yanında duran, kaplumbağının yanındaki.

KADIN: O bir Mondeo! Bir Mondeo! Ne kadara aldınız?!

MİSAFİR: Ne kadar mı?... Galiba kırkbin alman markı?

KADIN: Dört milyon forintî Dört milyon! (Koşarak odadan çıkıyor ve mutfağa geliyor) Babaaa! Dört milyon! Bir Ford Mondeo! HANIM: Sana da yemek koydum. (Misafir de odadan çıkıp mutfağa geliyor, ayakta duruyor, gülümsüyor) KADIN: Neden daha evvel gelmediniz, neyi beklediniz?! MİSAFİR: Mümkün değildi... Ruslar buradaydı, nasil geleyim?... KADIN: Yapmayın ya, seskenli yıllardan sonra değişmeye başladık, hatta yetmişli yıUarda...Neden postayla para göndermediniz?! O kadar sıkıntılı günlerimiz olmuştu halbuki, açlıktan ölmüş olabilirdik bu arada! MİSAFİR: Adresinizi bilmiyordum... bir de bu o kadar impersonal... KADIN: Arabayı, onu hemen satanz... dört milyon... o parayla bir daire alırız... iyi bir yerden iki odalı bir daire... Üjlipotvâros ya da Buda'da... daha eski bir ev de olabilir, ama iyi bir ev... şöyle altmış metrekarelik... şimdi tam zamanı....emlak fiyatları durgun,... pazarlık yapmak mümkün... kiraya veririz orayı... ayda seksen bine... beş yıl içinde parasını çıkartmış oluruz... iyi bir yatının ve bir yıl içinde kendini finanse etmeli... belki beş yıl, ondan az da sürer ama o da kötü bir alışveriş değil kesinlikle.... Böyle bir yer büro olarak şimdi kiralanmaz, artık onun da zamanı geçti, ama bir yabancıya kiralarsak... bu adam bize orayı kiralayacağımız birini de bulur, yardım eder o konuda... bu işler için ilişkiler önemli.... Belki diğer birbucuk milyonu da bunun üzerine koyarsak o zaman başka daire de alabiliriz... o zaman ayda yüzbine kiralarız orayı!... hatta yüzyirmiyeL. (Kadın kendi kendine konuşmayı bırakıp misafire dönerek)... Bu parayı iyi bir yatırıma dönüştürmek gerek... arabayı kullanmak doğru değil, amortisman payını düşünmek lazım,... hemen satmak gerek... sonra, alü yıl sonra o parayla yine öyle bir daire daha alabiliriz ve onu da kiraya veririz... Ben bu arada işimden ayrılırım! Yok canım niye aynlıyormuşum işimden.... Ben yine orada çalışmaya devam ederim, laf olsun diye gider gelirimi!... Para olsa da çalışmaya devam ederim ama işe gidip gelirim, kızlarla oturup çay kahve içeriz, sigaralarımızı içeriz, gevezelik yaparız ama ben çalışmam... ama kızlar, onlar elbette ki çalışacaklar! (Keyifli keyifli gülüyor) Bu araba, bu araba sıfır mı? MİSAFİR: Evet,

sadece Frankfurt'tan buraya kadar onunla geldim...

KADIN: Gümrük işlemleri yapıldı mı?

MİSAFtR: Bunların o tür işlemleri yokmuş.

KADIN: Babaaaa!

BEY: Ben bu adamı tanımıyorum dedim. Daha önce hiç görmedim.

KADIN: BabaaaL (Misafire dönerek) ...Ne fark eder, siz onun dediklerine bakmayın sonra anlayacaktır... mutlaka oydu size o zaman yardım eden... onun altın gibi bir kalbi vardır aslında... çok da namusludur... mutlaka oydu! Başka birisi olamazdı!

BEY: Sen beni tanımıyorsun... benim kim olduğum konusunda senin en ufak bir fikrin bile yok... konuşma sen.

KADIN: tş arkadaşları hep sevmişlerdir onu, herkes sever onu...

HANIM: Ondan korkuyorlardı çünkü...

KADIN: Seviyorlardı!

HANIM: Ben de onu anlatmaya çalışıyorum ya; iş yerinde ondan çekmiyorlardı, korkuyorlardı diyorum ya..

KADIN: Yok, yok bu kadan da olamaz artık... annemin dedikleri doğru değil...

BEY: Siz o arabaya binip güzelce buradan çekip gidiyorsunuz, hem de hemen şimdi.

MiSAFiR: (Cebinden araba anahtarım çıkartıyor, masanın üzerindeki kağıdın üzerine bırakıyor) Ben taksiyle gideceğim.

BEY: Arabanın yedek anahtarı var sizde, otelde.

MİSAFİR: (Yedek anahtarı da çıkartıyor, diğerinin yanına koyuyor) Özür dilerim, haklısınız... ve bir de neydi, bir belge... arabayla ilgili bir resmi evrak daha olacak...

KADIN: Ruhsat..

MİSAFİR: öyle mi diyorlar? (Ruhsatı da çıkartıp diğer kağıdın yanma koyuyor, sonra yerine oturuyor, gülümsüyor. Sessizlik)

BEY: Ben hayatım boyunca emek vermeden bir şeyi alıp gelmedim bu eve, çalışmadan edindiğim bir şey bana lazım değil... karşılıksız hiçbirşeyi hiçbir zaman kabul etmedim... bana vaktinde Rözsadomb'da bile bir ev teklif etmişlerdi, o koşullarda bana öyle bir ev gerekmiyordu, redetmiştim...

KADIN: Yok ya?! O zaman bu panel apartman dairesi neyle, nasil alındı peki?... Rakoskeıt'deki döküntü evle aldık burayı öyle mi?... O aman o evi kabul etmiştin ama değil mi?... O evden sonra da burası oldu... onu yıktılar... yerine bunu verdiler...

BEY: Bir yerde yasamak gerekiyordu, bir ev gerekiyordu!... çocuğum vardı!... o zaman başka bir şey yoktu, sadece o ev vardı... yeterince derdini çektim o evin... öyle ki siz de alın şu arabanızı, sonra şu diğer şeyleri...

KADIN: önemli değil, ...o istemezse de biz kabul ediyoruz bunları... değil mi anne?

BEY: (Masadaki kağıdı kendi önüne doğru çekiyor, biraz uzak tutarak bakıyor) ...Gözlüğümü getirsene bana....

(Karısı salona gidiyor, kapı açılınca içeriden yüksek sesle eursport sesi geliyor, gözlüğü alıp geri geliyor, ve adam gözlüğünü takıyor)

BEY: Evet... bu kağıtlar benim adıma düzenlenmiş... (Gözlüğünü çıkartıyor) O zaman bunları sadece ben kabul edebilirim... sen kabul edemezsin... ben ise bunları kabul etmiyorum... bunları hakedeeek bir şey yapmadım çünkü...

KADIN: Ayyü... Bunların bir de vergisi var ayrıca... para ödemek lazım bunlar için... Bağış yoluyla olunca acaba bunun masrafları ne kadar olur ki? Yüzde beş miydi? On? Yirmi? Bir bakmak lazım... resmi gazeteye bakmak lazım... Aman Tanrım... bir servet ödemek lazım bunlar için devlete!

MİSAFİR: Ben öderim.

KADIN: ödeyecek misiniz?

MİSAFİR: Paramı ne yapayım, bir yere harcamam gerek? Bu oradaki masraflarıma bakarak çok para değil ve benim çok param var. Ne yapayım o kadar parayı? Oradakiler, parası çok olanlar genellikle yiyip içiyorlar, kan kız peşinde koşuyorlar, sonra spor salonlarına gidiyorlar kilo vermek için, sonra oturup yine yemek içmek başlıyor... Amerika'da para harcanacak bir yer yok...

insanın zamanı da yok para harcamaya... orada hayat boş, anlamsız... burada ise biz bir ev alacağız, kocaman daha önce Köbânya'daki evimiz gibi, bahçeli büyük bir ev... iki katlı... bakın... ben planını bile yaptım... işte bu draf... ben üst katta oturacağını, bir çatı katında, o kadarı bana yeter, siz ise aşağıda otururs unuz;

orada en azından üç büyük oda olacak ...bir de kocaman bir mutfak... hep beraber oturup yemek yiyebileceğimiz kadar büyük bir mutfak... bir ev, tuğladan yapılmış bir ev... bodrumda çamaşır makinası, kazan dairesi, kiler olacak... ve bahçesi de olacak elbette... her iki katta ayn ayr banyo ve tuvaleti olacak...

KADIN: Baksanıza... sizin çocuklarınız var mı? Mirasınızı kime bırakacaksınız? Ve çocuklarınız sonra miras yüzünden iptal davası açarlarsa ne olacak ...Bu hibe, bağış her neyse bu işe karşı dava açarlarsa o zaman ne olacak? Siz ölünce bize ne olacak?

BEY: Siz bizi satın almak mı istiyorsunuz?!.. Siz ne yapmak istiyorsunuz, neyi satın almak istiyorsunuz... paranız var diye sevmemiz mi gerek sizi?...Yoksa bir kez daha sizi kurtarmamı mı istiyorsunuz?! (Sessizlik)

KADIN: itiraf etti!... Duydunuz mu? itiraf etti sonunda sizin hayatınızı kurtardığını kendisi söyledi!

MiSAFiR: Evet..

KADIN: Aynca, bir de... o idi, ki o kişi...

BEY: Ben bu adamı tanımıyorum. Hiç görmedim. (Sessizlik)

BEY: Diğer insanlar ne derler... eski meslektaşlarım... eski sosyal demokratlar ne derler bunu duyunca? ... Onlar kültürlü, eğitimli insanlardı, bugünküler gibi değildi onlar... onlar ezbere şiir okuyabiliyorlardı, Perene Kis'i, Berda'yi, Attila József i, Perene Jankovich'i tanıyorlardı, onların kim olduğunu biliyorlardı... onların babalan da şuadan işçiydi, daha geçen yüzyıldayken... o zamanlar bu büyük bir gelenekti... onlar ne derler bunu duysalar?

KADIN: Onlar nerede kaldılar artık!... Eski meslektaşlar!

BEY: Onlar yukarıdan bana bakıyorlar şimdi ne yapacak diye... örneğin sınıflandırma yaparken, kim düzgün, kim dürüst adamdı, kim haindi, ve ne kadar düzgün ve ne kadar haindilae bunlari ayırt ederken... o zaman da onlar bana bakıyorlar defterime ne yaziyorum diye... çünkü eskiden de olsa yaşamış insanlar

hakkında ne yazdığımız, onlardan geriye ne kaldığı o kadar basit bir şey değil!... o ihtiyar meslektaşlar... hepsi artık öldü gitti... ama beni izliyorlar, tüm yaptıklarımı görüyorlar... onu da biliyordu onlar... biliyorlardı... aramızda birilerinin... o zaman ...(Sesi boğazında boğuluyor, kısılıyor). Ama ben o zamanlar bilmiyordum

gerçekten, olup bitenlerden haberim yoktu benim... gençtim... ancak çok sonra öğrendim bazı şeyleri... bana ilk kez onların arasına katıldığım gün baktıkları gibi bakıyorlar şimdi de, dikkatle izliyorlar beni şimdi... terhis olduğumda bana baktıkları gibi... eh şimdi de aynı şekidle bakıyorlar... onlarla konuşmak mümkün şimdi bile, orada (Odasını işaret ediyor) konuşuyorum onlarla, odamda, çok şeyi öğrenmek mümkün onlardan hala, geç de olsa, ve o zaman olup bitenleri şimdi daha iyi görebiliyorum, o zamankinden daha iyi anlıyorum herşevi,... Onlarla konuşurum... benim için ölmediler... ve nihayet ben hain değilim, kimseyi satmadım! Oysa çok kişi ihanet etti birilerine, bir şeylere... hele o mühendisler ve o hukukçular yok mu!... Tabii bir de ruhun mühendisleri olan yazarlar, entel takımı yazarlar!... Hepsi ihanet ettiler, onların hepsi haindir!... Geçen on yıldaki ihanetler gibisi macar tarihinde görülmemiştir bugüne kadar!... ama herkes ihanet edemez, öyle ki ben de ihanet etmeyeceğim geçmişime... çünkü şimdi de ne yapuğğmıza yukarıdan da olsa bakıyorlar eski ustalar...

MiSAFiR: Bir keresinde Afrika'dayken ... bir rahip vardı ... vvizzard bir tip... batıl inaçlan fâzla olan biriydi ve biraz tuhaftı.... Eğer o olmasa o zaman Yüce Tanrının onsuz hiçbirşeyi bulamayacağını savunuyordu, buna inanıyordu ... o olmasa tannnm aklına hiçbir şey gelmeyecekmiş, belki insanı yaratmak bile

aklına gelmeyecekmiş tanrının. ..... O da sizin gibiydi.

BEY: Yok daha neler...

HANIM: Beyim tanrıya inanmaz, inananlardan nefret eder... ama ben kızımı kiliseye götürürdüm düzenli olarak... eğer diğerleri gidiyorlarsa o zaman o da kiliseye gitsin diye düşünüyorum... Beyim komünizm delisi biraz... ne olur anlayın artık onu!

BEY: Ben meydandaydım^ meydanlara ben de gitmiştim. 57'deki bir mayıs törenlerinde meydandaydım... orada yanm milyon insan vardı! Yanm milyon! Son yüzyılda o meydanda hiçbir zaman yanm milyon insan toplanmamıştır, sadece o tarihte orası o kadar kalabalıktı! 1989'daki Imre Nagy'in cenaze töreni onun yanında devede kulak kain-! Ama şimdi bu konudan hiç kimse söz etmiyor! O zaman meydana

sığmak mümkün değildi, o kadar kalabalıktı... hem de 23 ekimden alti az sonra! O insanları oraya zorla götürmediler, onlar kendi

istekleriyle geldiler oraya! Şimdilerde kimse bunu konuşmuyor nedense! Haberler de bunu vermişti o zaman... kesinlikle o bantlar ya yanmıştır, yakılmıştır, yok edilmiştir eminim! Ama ben o gün oradaydım! Orada o gün bütün ülke sosyalizme olan inancını göstermişti, neye inandığını ortaya koymuştu! HANIM: Yapma beyim, hepsi palavra, paranın kokusunu aldıkları için oradaydı o kalabalık! Her zaman ardından paranın geleceği yerde toplanıp gösteri yaparlar insanlar!

BEY: Ben deflerime şunu da not aldım... bir milyon kişi katildi diye yazmışa gazeteler, sanki yarım milyon yazsalar azmış gibi!... Ben oraya gittim ve kendim saydım... bir kişi bir metrekare olduğunu varsayarsak... elbette yetmişe yetmiş santimetreyle de hesaplayabiliriz, ama ben biraz bol tuttum!... ve törenden sonra o alanı baştan sonuna kadar adım adım hesapladım ölçtüm, elimdeki şeritle... ve ayrıca yan sokaklarda da kalabalık vardı, ben oradaydım, güvenlikten sorumluydum, çizmenin fazla uzağında değildim, onu o tören öncesinde kaldırmışlardı gerçi...

KADIN: Çizme mi?

BEY: Evet çizme, 56'da yıkılan Stalin heykelinden geri kalan çizmeden bahsediyorum... (Sessizlik)

MİSAFİR: Yapmayın allahaşkına... ben o kadar çok ihtilal ve o kadar çok karşıt gösteri gördüm ki zavallı yoksul insanların arasında dolaşırken... onlar neye sevinmeleri gerektiğini asla bilmiyorlardı zavallılar, sadece sevinmek, mutlu olmak istiyorlardı ve ne olursa olsun önemli değildi onlar için... onlar için önemli olan birlikte olmak, birilerine seslerini duyurmak adına birlikte seslerini yükseltmekti önemli olan... sonrasında ne olup biteceğinden en ufak bir fikirleri bile yoktu onların... her gün yeni bir hükümet için gösteri düzenliyorlardı... hiç kimse hiçbir şey bilmiyordu... ama hepsi heyecan doluydu .. tıpkı 56'da burada, bizde olduğu gibi....

BEY: Bu defteri sizin değiştirdiğinizi ben artık biliyorum... belki şahsen siz

yapmadınız, belki başkası yapti ama birileri gizlice gelip bu defterimde bir şeyleri değiştirdiler, ben bunu biliyorum... bu defterin aynısını hazırlayıp benim defterimi aldınız... ve bunu benim fark etmeyeceğimi sandınız değil mi!... ama sorun değil,

belgeler arşivde var en azından... ve o belgeler sağlam yerde ve ben bu deftere hala yazıyorum sanki eski defterimmiş gibi yazmaya devam ediyorum bildiklerimi... kütüphanede bakıyorum etrafa, hep genç tozlar var... güzel, genç kızlar... ama hiçbirisi okunması gerekeni okumuyor!... Şimdi hiç kimse okunması gerekenleri okumuyor nedense... ama bir gün gelecek o kızlar da anlayacaklar ve herşeyi görecekler...

HANIM: Şimdi artık siz gitseniz iyi olacak, geç oldu... Beyimin tansiyonu yükselecek yoksa... tansiyonu yükseliyor heyecanlanınca...

KADIN: Anne! Hayır, simdi olmaz!

HANIM: Şimdi yemek yiyor musunuz yemiyor musunuz? Sen de ...yiyecek misin, yemeyecek misin? Eğer simdi yemeyeceksen o zaman paket yaparım... ama şimdi artık hadi kalk sen de git evine artık, çünkü baban oldukça sinirlendi, ve seni burada görmek istemiyor, biliyorsun burada olmandan hoşlanmıyor.

KADIN: Annee!

HANIM: Senden hep nefret etti, hiç hoşlanmadı senden, ne yapalım yani? Çünkü oğlan değil kız olarak dünyaya geldin? Onun için daha fâzla uzatmadan al şu biberli tavuk yemeğini, galuşkayı... erişte de ister misin? (Sessizlik)

MİSAFİR: Peki ben şimdi ne yapayım? Amerika'ya geri mi döneyim? iyi de oraya gitsem ne yapacağım bundna sonra orada?

HANIM: Bu sizin bileceğiniz bir konu, ben bilemem.

MİSAFİR: Ne var orada? Orada hiçbîrşey yok ki! Dropouts, outcasts... tıpkı benim gibi... insan artıkları... sanayinin tükürdüğü atıklar... Biliyor musunuz ben ne zaman mutluydum? Son bir kaç aydu[1] mutluyum... size olan minnet borcumu nasıl ödeyeceğimi bulduğumda çok mutlu olmuştum... bütün bunlar için yapılan hazırlıklar ne kadar güzeldi hepsi!... Ve benim bir vatanım var demek ne güzeldi... vatan!... Burada arkamda, ensemde, her nereye gidersem gideyim hep sütunda taşıdığım bir dünya vardı… benim dünyam… onun içinde siz de

vardınız... oysa sizin kim olduğunuzu bile bilmiyordum aslında... ama vardınız, benimleydiniz işte... size bir şeyler vermek mümkündü!... dünyanın hiçbir yerinde bir şeyler verebileceğim insanlar yok sizden başka!... ve sizin hala yaşıyor olmanız, benim için özel bir armağandı. Kimden mi, kaderin bana atmağıydınız

siz... artık burada birşeylerin değiştiği anlaşıldığında... ben artık hayal kuramaz olmuştum, istediklerimin hayalim kuramıyordum... oğullarım için hayallerim vardı ama onlar henüz küçükken kurduğum hayallerdi onlar... o zaman küçücüktüler... daha sonra büyüyüp birer aptal olmadan evvel... onlarla ilgili geleceğe dair hiç bir şeyin hayalim kuramadım ben!... hep preride durdum sanırım biraz kenarda... uzakta değil, Old Chatterhand, pren orası, macar alföld ovası gibi bir yer ama onun yirmi katı büyüklükte... çölün ortasında dikiliyorum ve hiç kimse yok yanımda... korkunç... Batı'da bu böyle, kişi prennin ortasında tek

başına dikiliyor yapayalnız... Deprem ne zamandı? ... Los Angeles'ta. ..... hemen ilk uçağa binip oraya gittim, televizyonda görür görmez yola çıktım... yollara, köprülere ne olmuş görmek istedim... ki onları ben inşa etmiştim... ama ne yazık ki geriye hiçbir şey kalmamıştı yollardan köprülerden! Benim bütün yaptıklarım yok olmuştu... bir hiçti hepsi arak... Ernö Gerö, büyük bu- köprü ustasına karşı ayaklandığımız kişinin hayatıyla benimkisi ayniydi p anda (Gülüyor).., ikisi de aynı... bir yerde okumuştum, Dünya yüzeyindeki kırışıklıklarını düzeltiyormuş deprem yaparak, deprem olunca kırışıklar düzeliyormuş... Afrika'da... duyuyorum ki onlar için yapmış olduğum köprüleri havaya uçuruyorlarmış... tıpkı Mostar köprüsünü yerle bir ettikleri gibi.... Ben o köprüyü de yakından görmüştüm ve ne kadar güzel bir köprüydü Mostar köprüsü!...

KADIN: Siz kalkıp kendiliğinizden Los Angeles'e mi uçtunuz yani?... Ne olduğunu görmek için!?... Yıkıntıları mı görmek istiyordunuz?

MİSAFİR: Yaptığım köprülere ne olduğunu merak etmiştim! Yollar nasıldı! Ama hepsi boş şeyler! Sadece insanlar... bir yerlerde hala yaşayan insanlar önemli olan artık... yaşadığımız bu dünyada var olan insanlar önemli... Şimdi ne yapacağım, ne yapmalıyım? Bilmiyorum, birkaç yılım dana var önümde... bunu nasıl, neyle doldursam bilmiyorum?

HANIM: Size de erişteyi paket yapacağım... sonra her nereye gidecekseniz orada

yersiniz acıkınca, otelde işte neyse orada...

MİSAFİR: Mars'ta da hayat varmış diyorlar... şimdilerde, gösterdiler yafanda görmüştüm orada dört milyon yıllık hayat varmış... Mars'ta hayat varmış! (Gülüyor.. Sessizlik)

MiSAFiR: Bilmiyorum, belki müzikle ilgilenirim... caz ustalarına bakın geçenlerde dalıp gitmişler, kendinden geçmiş halde çalıp söylüyorlar... onların kendi iç dünyalarının olması onlar için ne kadar iyi bir şey... başka birşeyle ilgilenmiyorlar... aklıma gelmişti, daha evvel de düşünmüştüm... bulmam lazım neydi şu... elektronic cymbal... elektronik simbalom dedikleri şey...

KADIN: Cimbalom.

MiSAFiR: elektornik cimbalom... belki daha iyi olur, daha iyidir... elektronik cimbalom... ve ayrıca bu yabancı değil, macar müziği...

HANIM: Bekleyin.

(Kadın odasına gidiyor, torbaların içindeki bir sürü el örgüsü süveterden bir iki tanesini alıyor, mutfağa getiriyor, masanın üzerine koyuyor)

HANIM: Hediye... alın size veriyorum... ben kendim örmüştüm...

MİSAFİR: Bunu niye bana veriyorsunuz, ne yapayım bunları?

HANIM: Çocuklarınıza verin... annenize ya da Hahamca...

MiSAFiR: Çocuklarıma mı?! ... Yok benim çocuğum filan!... Annem babam?... Onlar çoktan öldüler!

HANIM: Olsun, siz yine de alın bunu götürün onlara verin...

MiSAFiR: Yoksa bir köpek mi alsam kendime?

HANIM: O teyzeden, hani şu Rakoshegy'deki teyzeden yuvarlak bir şey kalmıştı... valiz gibi... yuvarlak bir çanta

KADIN: Şapka çantasıydı o.

HANIM: işte onun içine koyarız bunu... hatta hepsini götürün, hem sizden hem bizden onlara hediye olmuş olur.

BEY: Süveter!

HANIM: Nerede acaba şu, şapka kutusu... burada onu koyacak yer yok, sanırım bodrumda... şu arkada bir yerde olabilir mi ki?... Orası bizim çamaşırlığumzdı eskiden, ortak kullanıyorduk, ama şimdi bir sürü ıvır zıvırla dolu orası... çamaşır

kurutma yerini kapattılar... nerede olabilir acaba... on yıl öncesinde, daha eski değildir, öyle bir yerimiz vardı... Bey, şapka kutusunu gördün acaba?

KADIN: Size o resmi göstereceğim (Koşarak salona gidiyor)

MiSAFiR- (Etrafina bakıyor) Bu duvar kilimi!.. Bu duvar halısı!(Gülüyor) Ne kadar berbat ve eski! (Masanın üzerinde ellerini gezdiriyor) ...Ay ışığında bir geyik neyse güller çiçekler olmasından daha iyidir!(Gtt%or) ... Ben sizinle ne yapardım, aman Tannm?(<3fi/öjw)

BEY: Şimdi her yerde, ama her yerde suçlular iktidarda, güç onların elinde... hele Sovyetler'de olanlar ne korkunç şeyler... Gelen gelene çekirge sürüsü gibi Batılılar gidiyor oraya., her şeyi alıp götürüyorlar, ne var ne yoksa el koyuyorlar ve sonra yollarına devam ediyorlar!

MİSAFİR: Çünkü Ruslar bunu yapmadılar... çünkü Türkler de, Osmanlı da bunu yapmadı... Tatarlar da bunu yapmadı... ama Baü yapıyor fark burada.

(Genç kadın misafir odasından geliyor, elinde bir fotoğrafla)

KADIN: Bunda var, bu resimde ne kadar terbiyeli bir hayvan olduğu anlaşılıyor... bakın... ağızı ne güzel... burada ise üzerinde yara izleri var, ama bunda arak yok... sonra bir adam geldi ona baka, yatağının yerini değiştirdik, orada cereyan yoktu, cereyan olmayan bir yere koyduk yatağını ve bu döküntüler geçti... bakın!

MİSAFİR: Yapmayın, o kadar da değil!...

KADIN: Bakın, bana bakın, eğer babam istemiyorsa, o zaman yeni bir belge hazırlatın noterde bana, benim aduna, ben kabul ediyorum sizin verdiklerinizin hepsini... ben kabul ediyorum... niçin... çünkü ben onun kanindan kan taşıyorum!

MİSAFİR: Yooo...

BEY: Fahişelerin ve ibnelerin, yüzsüzlerin ülkesi olduk...

HANIM: (Mutfak dolabından kocaman bir naylon torba çıkartıyor, içine birkaç süveter koyuyor) Süveterleri bunun içine koydum, ailenize götürürsünüz... bu iyi, büyük bir poşet..ama sonra güve yemesin diye naftalin koyun...yoksa güveler yer.

MİSAFİR: Ben hayatımda süveter giymedim.

HANIM: Ailenizdekiler giyer.

MİSAFİR: Ailemdekiler hiç oralı olmazlar... benim ailem çıplak dolaşıyor

çünkü... hatta sokakta bile... benim ailem nasıl desem, bir tarikat üyesi hepsi!

(Gülüyor)

HANIM: Çıplak mı? Sokakta da mı? Siz ciddi misiniz?

KADIN: Anneciğim o sadece şaka yapıyor!

MİSAFİR: Yok yok, ciddiyim... benim ailem ne yazık ki söylediğim gibi bir aile... Ban'da herkesin bir heppje yanı bir takıntısı var... pekçok yerde çıplak dolaşmak normal karşılanıyor arak, özellikle de New York'da, hatta kışın bile pek giyinmezler.

HANIM: Peki üşümüyorlar mı?

MİSAFİR: Asla! Benim ailem, zenci, onların kanı sıcak bize göre, maymunlarınla gibi... çünkü maymunlar da çıplak dolaşıyorlar biliyorsunuz... ama şu duvardaki kilimi, bunu seve seve alıp götürürüm eğer verirseniz...

HANIM: Duvar kilimini mi? O olmaz, onu veremem, çünkü o birinden hatıra...

MİSAFİR: Onu götürürüm, anlıyor musunuz beni...

(Sessizlik sadece misafir gülüyor)

HANIM: Şaka yapıyorsunuz! Şaka yapıyorsunuz diyorum!

BEY: Eee ama hadi toparlan git arak,... ben boks eldivenlerimi giymeden kalk git!...

KADIN: Babaaa!

BEY: Bu- kere daha söyletmeyin bana...

KADIN: Babacığım, beşbuçuk milyon!

(ihtiyar defterini alıyor, kalemlerini de ve hışımla odasına gidiyor. Kimse konuşmuyor)

MİSAFİR: (Gülümsüyor) Ne şans ama... ben neredeyse bu ailenin içine giriyordum ve bu ülkeye gelip yerleşecektim...Aman tanrım!...Bir daha asla!...Bunu size borçluyum... (Gülüyor) Acaba tam bunu mu istiyordum? Bu mu lazımdı bana gerçeği görebilmek için?

(Misafir masanın üzerinde bulunan resimleri topluyor, belgeleri, arabanın anahtarlarını da alıyor ve hepsini cebine tıkıştırıyor sinirle. Torbadan bir süveteri çıkartıyor, kokluyor ve iğrenen, küçümseyen bir yüz ifadesiyle geri kovuyor)

MİSAFİR: Debit cardı burada bırakayım mı?

KADIN: Rica ediyorum...

MİSAFİR: PiN kodunu nasıl olsa bilmeyecekler...(Gfi/öyor) Sizden bir şey olmaz, sizinle bir şey yapılmaz! (Biraz düşündükten sonra banka kartını da cebine koyuyor) ... Eee o zaman gideyim, sohbetiniz için teşekkür ederim... iyi vakit

geçirdik... yıllardan beri bu kadar uzun uzun kimseyle konuşmamıştun... bu konuşmayla da yıllarca idare ederim artik,..(Gülüyor) Nasıl bir ülke burası tannm!... Geri gelmekle iyi etmişim... en sonunda biliyorum nereden geldiğimi... ve bir daha nereye geri dönmemek gerektiğini de öğrendim böylece...

KADIN: iyi de ne oldu allahaşkına? Babam sizin hayatınızı kurtarmamışmıydı?

MİSAFİR: Şey, ... evet., evet., bir keresinde hayatimi kurtarmıştı, tesadüfen benim hayatımı kurtarmış oldu ama sonrasında her türlü pisliği yapabilmek içinmiş demek ki bütün o çabalar, hiç vicdanı sızlamıyor adamın yaptıklarından dolayı rahatsızlık duymuyor... bu şekilde açıklayabilirim özetle... bana küçük bir iyilikte bulunurken başkalarına çok büyük kötülük yapmakmış asıl amacı... yine de şu Amerika'da iyi olan birşeyler var... positive thinking... orada gerçekten sokakta insan ne istiyorsa onu yapıyor... orada herkes kendi başının çaresine yine kendisi bakıyor... bu iyi bir şeymiş meğerse... insana güç veriyor çünkü, yaşama güc1L..(Gültiyor) ...Bîr keresinde hayırsız bir arkadaşım vardı, onun adını odanın duvarına yazdım, borcun kaç bin dolar olduğunu yazdun, ve bu şekilde o olayın üstesinden geldim!... Ehh, artik gideyim, size iyi günler... iyi günler...

HANIM: Çiçek... ne olacak?

MiSAFiR: (Gülüyor) O sizin.

(Misafir çıkıp gidiyor, kimse konuşmuyor)

KADIN: Beşbuçuk milyon... beni istemedi, beni kabul etmedi adam... sizin yüzünüzden!... Sizden korkup gitti! ... Neden benim böyle tuhaf bir ailem var?... Bütün hayatımı mahvediyorsunuz!

(Kadın hışımla kalkıyor ve kapıyı çarpıp gidiyor. Sessizlik. İhtiyar adam odasından çıkıp mutfağa geliyor, etrafa bakıyor, sandalyesine oturuyor. Kimse konuşmuyor)

BEY: Evet, hadi kaldır şu süveterlerini, gözüm görmesin bunları!

(Kadın süveterleri rastgele tıkıştırıyor poşete ve odasına götürüyor. Kapıda

anahtar sesi, genç kadın geri geliyor)

KADIN: Biberli tavuk yemeğimi burada unutmuşum...

(İhtiyar adam yerinden kalkıyor,ktzma bakmadan odasına gidiyor, sert bir şekilde

kapıyı çarpıyor, tv sesini yükseliyor)

HANIM: (Mutfağa geliyor, yemekleri poşetlere koyuyor) Biberli tavuk"yemeğini burada bırakmışsın... salatalık turşusu da vereyim biraz sana...

KADIN: Kapaklar, çekilişe gönderince beş milyon kazanabileceğimiz kapaklar neredeler... kapaklar neredeler?

HANIM: Tamam buradalar... bütün apartmanı dolaştım tek tek... herkes vermedi... bazdan elinde olanı verdi...

(Yaşlı kadın çekmeceden bir sürü şişe kapağı çıkartıyor, onları başka bir poşete kovuyor. Genç kadın poşetlerini eline alıyor)

KADIN: Daha sonra gelirim.

(Genç kadın çıkıp gidiyor. Yaşlı kadın ise çiçekleri lavabodan alıyor ve olduğu gibi hepsini çöp sepetine atıyor. Ellerini yıkıyor, ellerini önlüğünün ucuyla siliyor, masanın etrafındaki kendi sandalyesine oturuyor, erişte tabaklarından birini önüne çekiyor, biraz tadına bakıyor)

HANIM: Soğumuş bu...

(Ama yine de yemeğe başlıyor. Hiç bir şey demeden yemeğe devam ediyor. Yavaşça sahnedeki ışık kararıyor, eurosportun sesi de yavaş yavaş azalıyor)

SON